

BOGOLJUB



**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

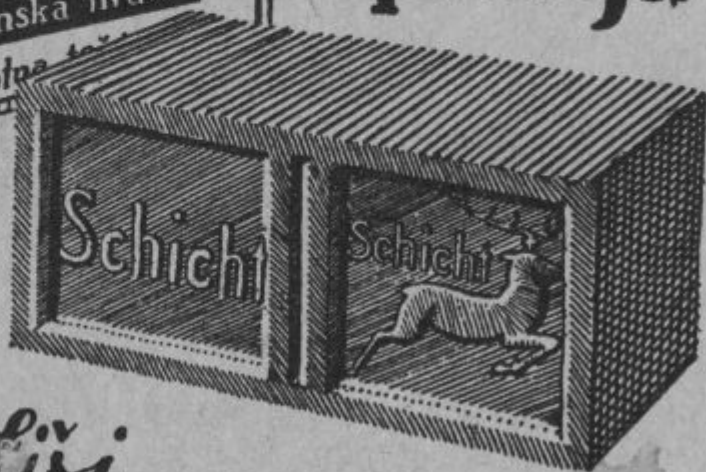
LETO XXV. 1927.

ŠT. 2. FEBRUAR.

Schichtov



način pranja



je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za februar 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Življenje mladeničev po zgledu sv. Alojzija
Mesečni zaščitnik: sv. Matja (24.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	lavant. šk.
1 Torek	Ignacij š.	Vredno prejemanje sv. zakramentov	Ljublj. Franč.	Celje šol. ss.
2 Sreda	Svečnica	Poganski misijoni in misijonarji	Vrabcje	Petrovče
3 Četrtek	Blaž š. m.	Izpolnjevanje stanov. dolžnosti	Trboje	Želec
4 Petek	Veronika d.	Neko važno delo v čast presv. Srcu	Begunje p. L.	
5 Sobota	Agata d. m.	Zmaga sv. Cerkve nad sovražniki	Koroš. Bela	Gotovlje
6 Nedelja	5. p. r. Til š.	Češčenje Srca Jezus. med Slovenci	Sela p. Šum	Teharje
7 Poned.	Romuald š.	Sv. oče in njegovi nameni	Reka Koč.	
8 Torek	Janez Mata s.	Slovenski redovniki in redovnice	Holodražica	Oriže
9 Sreda	Ciril Al. Apolon.	Domači misijoni. Duhovne vaje	Mirna	
10 Četrtek	Sholastika d.	Verska vzgoja in verska šola	Ljublj. Licht.	Sv. Peter Ld.
11 Petek	Lurška M. B.	Marijine družbe. Tretji red	Trstenik	
12 Sobota	7 ustan. servitov	Katoliška društva in organizacije	Žabnica	Polzela
13 Nedelja	1. prp. Katar. R.	Važne zadeve naših škofov	Holič	Polzela
14 Poned.	Valentin m.	Duhovski poklici. Duhovniki	Radovljica	Kozje
15 Torek	Favstin, Jovita	Poverjenik nabožnih listov	Bela cerkev	
16 Sreda	Julijana d. m.	Mir sv. Cerkve v Mehiki	Zallog	Sv. Peter Sv. g.
17 Četrtek	Donat in tov.	Odločna katoliška zavest	Zavratec	
18 Petek	Simeon in tov.	Izbira stanu po volji božji	Sp. Idrja	Podsreda
19 Sobota	Julijan m.	Bogovdanost v troljenju	Duplje	
20 Nedelja	2 prp. Eleverij	Pospešitev Slomškovega procesa	Leše	Podčetrtek
21 Poned.	Maksimilijan š.	Vzhodno cerkveno vprašanje	Banjalo	
22 Torek	Stol sv. Petra	Ponižanje prostodidarjev	St. Vid p. B.	Sv. Vid n. P.
23 Sreda	Pe'er Damj.	Zadoščenje presv. Srcu Jez.	Kolovrat	
24 Četek	Matija ap.	Treznost med Slovenci	Vavta vas	Sv. Mar. p. P.
25 Petek	Valburga d.	Ljubezen do sv. čistosti pri mladini	Trnovo, Kras	
26 Sobota	Marjeta Kort. s.	Zakonski poklici. Duh molitve	Slap	Olmje
27 Nedelja	3. pp. Gab. ŽMB.	Mir in ljubezen v družinah	Razdrto	Pilštanj
28 Poned.	Roman op.	Apostolstvo molitve. Ta mesec umrli	Preloka	

Vsak dan še vse važne, nujne zadeve

VSEBINA:

Razprave:

Dr. Fr. Jerè: Moja skrivnost ostane meni.
Dr. Fr. Jaklič: Kri mučencev. (Konec.)
J. Filipič: Veselje v Marijini družbi.
V. Z.: Apostolova oporoka.
Jos. Volc: Kjer jeza vlada — vse propada.
J. Kalan: Kako to doseči.
... Papež o Mehiki.
... Ne čitatil
Dr. G. Rožman: † Šumanov Pavle.

Družbeni glasnik:

Pet in dvajset let.
Na Marijinem trgu.
Proslava sv. Alojzija in Stanislava v Rimu.

Slike:

Devica prečista.
Proslava 200 letnice svetništva sv. Alojzija v Rimu. (Dve sliki.)
Sv. Gabriel od žalostne Matere božje.
† Šumanov Pavle.
Dekl. Mar. družba v šolah.
Organizacija ministrantov.
Kraljica misijonov.

Cerkveni razgled:

Po svetu. Razno. Dobre knjige.
Po domovini. Odpustki. Prošnje.
Dopisi. Govorilnica. Zahvale.

OPOZORILO.

Za spremembo prinese naš list včasih tudi posnetek fotografične slike te ali one kongregacije. Skušali bomo po možnosti ustreči tudi v bodoče, vendar bolj v slučajih kakšne izredne slovesnosti ali jubileja, da se takih objav preveč ne nakupiči. Fotografija pa mora biti vselej prav jasna in dobra, ker drugače se odtis v bakrotisku ne da dobro izvršiti.

DAROVI.

Za kruhe sv. Antona: Kengizer Frančiška (Ljutomer) 10 Din. (Po obljudi za dobljeno zdravje po priporočitvi † škofa Slomška.) — Frančiška Vrabč, Milwaukee (S. Amer.) 1 dolar (55.50 Din). — Šlibar Jožef, Kamnagorica, 100 Din. — Jožef Rakun, Gršvolje (Rečica o. S.) 200 Din. — Mina Jan, Amerika, Minn., 1 dolar.

Za odkup in krst zamorčeka: Fot. Barbič, Sv. Križ pri Kostanjevici, 100 Din.

PROŠNJE.

T. Str. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, brezmadežni Mariji, sv. Tereziki za milost dobre spovedi in za dušni mir. — R. G. iz Trsta se priporoča molitvi v dosego svojih zadev. — Neimenovan iz Trbovelj se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za odpustčenje grehov in usmiljenje ter za pomoč, da bi mogel svoj dober namen izvršiti. — S. K. R. priporoča presv. Srcu Jezusovemu, brezmadežni Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Tereziki spreobrnjenje moča in družinski mir. — Brezposelna se priporoča najsv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Tereziki, da bi kmalu dobila službo. Prosi tudi, naj se je spominjajo v molitvi dobra srca za ta namen. — Priporoča se presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu in sv. Tereziki za telesno zdravje V. L., R. Sl. — J. M. se priporoča v molitev pobožnim vernikom za dušno in telesno zdravje ter za druge svoje zadeve, obljublja jim znesek kot pristojbino za mašno zvezo v misijonišču pri D. Hkrati izroča iste svoje zadeve božjemu Srcu Jez., Lurški M. b., sv. Jožefu, sv. Tereziki, sv. Antonu P., in škofu Slomšku. (Za beatifikacijo 10 D.) — H. L. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomčnici na Rakovniku za dosego svojih namenov; Brezmadežni pa priporoča bogoljubno življenje svojih otrok. — Priporoča se pobožni molitvi duhovnik za milost potrpežljivosti in vdanosti.

ZAHVALE.

Mar. družbenka iz Bohinja se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Tereziki za izboljšanje zdravja. Obenem se priporoča v molitev. — Režika Močnik (Idrija) se iskreno zahvaljuje Materi božji, sv. Tereziki, škofu Antonu M. Slomšku in sv. Volbenku za veliko milost prejetega zdravja v dolgi in težki bolezni. — K. D. se zahvaljuje Brezmadežni za ozdravljenje težko bolne sestre. (Z. obljubljen.) — Viktor Eržen, poduradnik, je prosil v hudi bolezni pomoči pri Bogu, prosil je za posredovanje Brezmadežni in škofa Slomška. Težka operacija se je posrečila, da zopet redno izvršuje svojo službo, za kar izreka javno zahvalo. — Mar. družbenka M. B., Sv. Andraž pri Velenju, se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu in petrovski Mat. božji za ozdravljenje ljubljene mamice. — Z zahvalo za dobljeno milost darujem 10 Din za afriške misijone. Fr. Z. v Kranju. — Neimenovana se zahvaljuje za večkratno pomoč v raznih stiskah presv. Srcu Jez. in Mar., brezmad. Spočetju, sv. Mihaelu, sv. Jožefu, sv. Francišku, sv. Alojziju, sv. Tereziki in drugim svetnikom. — R. G. iz Trsta se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Tereziki, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Alojziju za uslišano prošnjo; hkrati se priporoča še nadalje, da bi bil uslišan v važni zadevi. — Neimenovana oseba se najlepše zahvaljuje sv. Tereziki za ozdravljenje.

KIPE PODOBE, OKVIRJE

ter sploh vsa v rezbarsko in modelirsko stroko spadajoča dela izvrši natančno po naročilu in po najnižji ceni kipar in pozlatar

ALBIN SLIVAR

LJUBLJANA, TRNOVSKA ULICA ŠT. 23

Berite najprvo

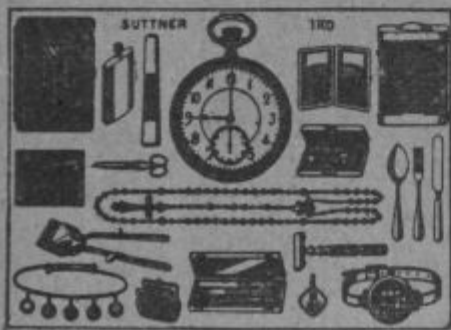
predno kupite, ilustrovani katalog trdke

H. SUTTNER

(lastnik HENRI MAIRE)

LJUBLJANA, Mesni trg 23 a

Katalog vam svetuje resnično dobre ure znamke „IKO“, vsakovrstno zlatnino in srebrnino ter nebroj porabnih predmetov, primernih za priložnostna darila.



PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

priporoča iz svoje lastne zaloge prepotrebno knjigo „Spoved malih grehov“, priredil dr. Fr. Jeré, dalje prekrasne govore ljubljanskega stolnega pridigarja kanonika dr. M. Opeke, dalje Sardenkove „Dekliške pesmi“ kakor tudi največjo izbero razpovrstnih molitvenikov od priproste do najfinejše izvršitve. Velika zaloga podob, podobic, rožnih vencev, svetlinjic itd.



Da sem kot rožica lilija,
da vedno se smejem vesela,
to je zasluga najboljšega,
slopečega mila —

„Gazela“

BOGOLJUB

Moja skrivnost ostane meni.

Dr. Fr. Jerè.

Veliko skrivnost je razodel angel Gabriel prečisti Devici: Postala bo mati neskončnega Boga. Sam sv. Duh bo prišel nadnje, kakor je nekoč prišla »slava Gospodova« v svetlem oblaku med keruba nad skrinjo zaveze in napolnila sveti šator. V njej bo vdihnil dušo Zveličarju sveta, in tej duši napravil vredno prebivališče. Devica je rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.« Darovala je Gospodu vse, svoj razum, svojo voljo, svojo kri.

Odslej so bile vse njene misli obrnjene na znotraj. S hvaležnim srcem se je spominjala velike milosti, ki jo je doletela. Vse njene misli in želje, vsa njena dejanja so odslej veljala Zveličarju sveta. Vršila je svoja opravila ko prej. Na njenem vedenju sosedje niso opazili nobene spremembe; toda vse je bilo posvečeno njenemu božjemu Sinu. Govorila je s prerokom Izaijem: »Moja skrivnost ostane meni.« Njen zaročenec Jožef jo je videl spremenjeno, skrbelo ga je, a se je ni upal vprašati. Devica sama pa je molčala. Slutila je, kaj tare ljubeža ženina, pa je shranila skrivnost zase in zaupala v Boga. Sv. Jožef jo je hotel skrivaj zapustiti, a tu poseže vmes Bog in pošlje angela, ki naj Jožefu sporoči: »Jožef, sin Davidov, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je namreč spočela, je od svetega Duha.«

Po teh dogodkih je Devica ostala še nekaj časa doma, zatopljen v sveto skrivnost. Ko se je pa Bogu dostojno zahvalila, se je odpravila v gore k svoji sorodnici Elizabeti. Od angela je bila zvedela, kakšno milost je tej skazal Gospod, in ji je šla pomagat v težkih dneh. Hitela je, vsa zatopljen vase: ljudje so videli skromno devico, a niso slutili, da hodi med njimi božja mati. Devica je shranila skrivnost zase. Elizabeta, polna svetega Duha, jo blagruje, ona pa poje: »Moja duša poveljuje Gospoda« ...

Prišla je božična noč. Utrujena od dolgega pota sta Marija in sv. Jožef potrkala

na mnoga vrata v Betlehemu. Ljudje niso vedeli, koga imajo pred seboj. Mislili so, da imajo samo ženo Jožefovo, pa so imeli tudi nevesto sv. Duha. In ju niso sprejeli. O, ko bi bili vedeli! Toda za skrivnost sta vedela le Marija in Jožef. Dobila sta zavetje v preprostem hlevcu.

In tu jima je poslal Bog drugo skrivnost. Tu se je rodilo božje dete. Ljubeznivo se je nasmehnilo klečeči materi. In srečna mati je dvignila ljubeznivo detece in ga pritisnila na svoje srce. Nato ga je povila v plenice in položila v jaslje. Čudila se je božji moči in je Boga hvalila za vse, kar ji je storil. Skrivnost pa je ohranila zase. Zunaj so peli angeli: »Slava Bogu na višavah« ..., v Marijinem srcu pa je spet odmevalo: »Moja duša poveljuje Gospoda... zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle... Velike reči mi je storil on, ki je mogočen in je njegovo ime sveto...« In molila je — Odrešenika. Da, Odrešenika! Dala mu je ime Jezus, zakaj on bo rešil svoje ljudstvo njegovih grehov. Ah, ali ni to dete določeno za krvavo daritev v odrešenje sveta? Kako pretresljivo izraža to misel cerkev, ko na božični dan v »Martirologiju« oznanja rojstvo Gospodovo in se ji njen slovesni napev zlije z napevom iz »Trpljenja Gospodovega«! Marija je tudi to vedela, pa tudi to je ohranila zase. Vse njeno materino veselje je bilo nekako zastrto z mislijo na to, kaj se bo s tem detetom zgodilo. Zato ga je njeno materino srce dvakrat ljubilo...

Hvala Bogu, da so na svetu duše, ki rade gledajo na svojo nebesko Mater! Slišale so besede sv. Pavla, ki jih je pisal Rimljanom: »Božja ljubezen je izlita v naša srca po svetem Duhu, ki nam je bil dan.« Vest jim pravi, da nimajo smrtnega greha; tudi malih grehov se kolikor mogoče skrbno varujejo in jih sproti izbrisujejo. Zato jim veljajo besede svetega Pavla: »Ali ne vedo, da je vaše telo tempelj sv. Duha, ki je v vas?« S sv. Duhom je pa tudi Bog Oče in Bog Sin, ker je

božje bistvo nedeljivo. Morda so tudi že čule besede sv. Avgušтина, ki pravi, da Boga ni mogel nikjer laglje najti kakor v sebi. Ali so celo brale besede sv. Terezije, ki piše: »Iskati Boga v svojem srcu je veliko uspešnejše, kakor ga iskati izven sebe. Ni treba, da bi v mislih stopili v nebesa ali šli dalje kakor v sebe. To bi se reklo duha utruditi, dušo raztresti, in to bi prineslo manj koristi... Mislimo si, da je v našem srcu krasna izba iz zlata in biserov, kakor se spodobi za tako imenitnega Gospoda. Potem si mislimo, da ta Gospod v tej izbi stanuje in se tako poniža, da hoče biti naš gost. Sedi na dragocenem prestolu, ki je naše srce. Meni je bilo to nekaj časa skrito. Vedela sem sicer, da imam dušo, ali nisem mislila na to, koliko je vredna in kdo v njej prebiva... Ko bi bila to vedela, bi ga ne bila pustila tolikrat samega, ampak bi bila vedno pri njem in bi se bila potrudila, da bi duša ne bila izgubila svojega bleska. Kako se moram čuditi, da se je ta, ki bi mogel s svojo neskončnostjo napolniti tisoč svetov, hotel zapreti v tako majhno stvar.«

Tudi to je velika skrivnost, ki je takim dušam v veliko veselje in pomoč. Zato rade slušajo besede sv. Pavla: »Poveljajte torej Boga v svojem telesu.« Svoje telo imajo v časti, skrbe za njegovo zdravje in čistost ter posvete vse njegove moči tistemu, ki na poseben način prebiva v njih srcu. Pri njem so pogosto njih misli. Ko vstanejo, pozdravijo Boga v svojem

srcu in mu darujejo misli, želje, delo, trpljenje novega dne. Hitijo na delo, mislijo pa na njega, ki so mu svoje delo posvetile. Ljudje tega ne opazijo; skrivnost ostane njim samim in so je vesele. Imele bi za nehvaležnost in pomanjkanje ljubezni, če bi se večkrat ne pomudile v mislih pri Gospodu nebes in zemlje, ki je tako ljubezniv, da hoče v njih duši prebivati. Zato se jim večkrat izvije vzdih: »Moj Bog, vse zate.« Prileti jim napačna misel. »Kako bi mogel grešiti vpricho svojega Boga?« Skušnjava le ne odneha. »Moj Bog, pomagaj mi!« Boj je včasih dolgotrajen in hud. A duše imajo zaveznika tako blizu. Nanj se obračajo, in ne brez uspeha. Drugi ljudje ne vedo in ne umejejo, kako so si mogle v velikih težavah in skušnjavah ohraniti čisto srce. A same vedo za to skrivnost in so zanjo Bogu hvaležne. Naj jim duša vriska od veselja, to veselje razodenejo svojemu Bogu. Naj jim srce poka od žalosti, tudi žalost sporoče svojemu Bogu. Pri njem iščejo tolažbe in pomoči. Kako je pri njih žalost umerjena in vdana! Ljudem se njih življenje zdi navadno, pa je polno najlepših sadov za večnost.

In kadar pridejo take duše v cerkev, koliko vedo povedati svojemu Gospodu, kako s srcem spremljajo njegovo daritev na oltarju, kako žele njegovega blagoslova! Za raztresenosti ni prostora ne časa, saj so navajene misliti na Gospoda. O, da bi bilo le mnogo takih duš!

Kri mučencev.

Dr. Fr. Jaklič. (Konec.)

Zadnjega oktobra je pa dosegel čast blaženstva duhovnik Natalis Pinot, ki je pravtako umrl kot žrtev francoske revolucije.

Bil je šestnajsti otrok skromne tkalske kat. družine iz južnofrancoskega mesta Angerja, ki leži ob dolenjem teku Loare. Rodil se je l. 1747. Postal je duhovnik in je slovel po svoji izobrazbi in modrosti, še bolj pa po svetosti. Od l. 1781. je bil župnik v Louroux-Beconnais zapadno od Angerja. V svoji župniji je imel veliko revežev; tako jih je ljubil, da jim je lastno-ročno tkal in šival obleko in nosil ponoči živil in kuriva.

V dneh revolucije ni hotel priseči na omenjeno meščansko ustavo o duhovščini. Naložili so mu denarno globo in ga izgnali

iz župnije. Pa dobri pastir ni zapustil svoje črede; skrival se je pri dobrih družinah in vršil dela dušnega pastirstva.

V februarški noči l. 1794. se je sprehajal po vrtu svojega gostitelja. Neki delavec, kateremu je storil posebno veliko dobrega, ga je pa izdal; 50 oboroženih jakobincev je obkolilo vrt. Župnik je sicer slišal zamolklo lajanje psov, ki so naznanjali tuje došlece, a ni sumil nič hudega. Tolpa ga prime in žene na sodnijo; drugi dan, 10. februarja, ga pa veli stotnik narodne garde Grandin navezati konju na rep in tirati v Anger. Tam so ga oblekli v mašno obleko, v roke pa so mu dali kelih in ga sramotili.

Čez deset dni je moral pred jakobinsko sodišče. Tu je kratko izjavil, da hoče

ostati zvest sv. Cerkvi do zadnjega diha. Obsodijo ga na smrt. Junak niti prebledel ni, ko je čul obsodbo, veselo se napravi na pot. Zopet ga oblečejo v mašno obleko. H giljotinji, morilni sekiri, je peljalo več stopnic. Pred njimi obstoji in začne glasno moliti psalm, s katerim je tolikokrat začel nekrvavo daritev: »Stopil bom k

oltarju božjemu, k Bogu, ki razveseljuje mojo mladost.« Saj danes bo opravil krvavo daritev, on sam bo žrtev Bogu.

Veselo je šel gori k morilni sekiri in k — Bogu. Le zanj je živel, trpel in umrl. Letos ga je Bog po sv. Cerkvi proglasil za svojega posebnega prijatelja. Naj prosí za naš!

Veselje v Marijini družbi.

J. Filipič.

Vsak človek ima pravico do veselja. Sveto pismo samo, ki je božja beseda, poudarja to resnico na mnogih mestih. Če pa ima že vsak človek pravico do veselja, koliko bolj se sme te pravice posluževati šele mladina. Vedrost duha daje najboljše poročstvo za pravični razvoj vseh blagih čustev, ki jih je položil Stvarnik v mlada srca. Vedrost duha daje moč za vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti. Vedrega človeka vsakdo vzljubi, medtem ko pred čmernim in nevšečnim bežimo, kjerkoli ga srečamo. Tako daje vedrost duha tudi uspehe v življenju, kot nam pričajo veliki veselniki in glasniki veselja: Kristus, sv. Pavel, sv. Frančišek Asiški, sv. Filip Nerij in nešteti drugi. Skratka: »Pravo veselje je,« po besedah slovitega vzgojitelja Jean Paula, »podnebje, pod katerim uspeva vse, razen strupa.«

Seveda moramo pripomniti, da velja to le o pravem veselju. Je namreč dvojno veselje: čutno veselje, ugodje čutov, veselje oči, sluha, okusa, vonja itd., in pa višje, plemenitejše, pravo pristno veselje, ko najdejo pomirjenje dušne težnje, ki gredo za resnico, lepoto in dobroto. »Veseli se tedaj, mladenič, v svoji mladosti,« govori sveto pismo, »in tvoje srce bodi dobre volje tvoje mlade dni in hodi po potih, ki jih voli tvoje srce in jih gledajo tvoje oči; vedi pa, da te bo za vse to Bog privedel na sodbo.«

In prav tu se pokaže kot izdaten vir veselja vsaka kongregacija, ki izpolnjuje svoja pravila. Omenimo te vire veselja, ki pritekajo iz nje, nekoliko podrobneje.

Vir veselja je čista vest. »Milost milosti, srečo sreče« imenuje to duhovno veselje naš fino čuteči pisatelj Fr. Meško. In pobožni Tomaž Kempčan proslavlja to veselje na svoj lastni svetniški

način, ko piše: »Slava dobremu človeku je mirna vest. Dobro vest imej, pa boš zmeraj vesel. Dobra vest zelo veliko prenese in je tudi v nesreči vesela. Slaba vest je vedno plašna in nemirna. Sladko boš počival, ako te ne bo grajalo tvoje srce.«

In Marijina družba? Ali je ni glavna skrb ta, da zagotovi svojim ta neprecenljivi zaklad? Prejem sv. zakramentov, opomini, lepi zgledi, prizadevanje za posebne čednosti, ogibanje grešnih priložnosti, kar tako zelo povdarjajo družbena pravila, vse to gre za tem, da bi udje ohranili mirno vest. — O! In v koliki meri to Marijina družba tudi dosega! Sveti Alfonz Ligvorij pravi, da so Marijine družbe kakor Noetova barka, na kateri se najlažje najde varstvo zoper povodenj greha in skušnjav. »Mož, ki ni v Marijini družbi,« trdi isti svetnik, »naredi povprečno več greha, kakor dvajset drugih skupaj, ki pridno zahajajo k shodom Mar. družb.«

Bogat vir veselja za vsakega človeka je molitev. »Je kdo med vami žalosten, naj moli« (Jak. 5, 18). »Molitev je zavetje v vsaki bridkosti, podlaga veselosti, vir stanovitne sreče.« (Sv. Janez Zlatousti.) In zlasti skupna molitev? Ali ni to nekaj tolažilnega, nekaj veselega, ko se jih zbere 10, 20, 50, da se skupno priporočijo božjemu varstvu!

Sedaj pa zopet mislite na družbena pravila, ki tako zelo povdarjajo važnost zasebne in javne molitve. Mislite na skupno molitev pri shodih in na medsebojno molitev, ki jo udje opravljajo drug za drugega in na lepo molitev, ki pride po udih Mar. družbe v cerkev vsake fare in družine. O, kolik studenec duhovnega veselja!

V najožji zvezi z duhovnim veseljem so sveti zakramenti, posebej zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. V novejšem času

vpeljujejo celo zdravniki za duševno pobite in otožne ljudi nekaj razgovor, v katerem jim razkrijejo zaupno vse, kar jih teži. Toda vsi ti zdravniški poizkusi ne nadomestijo onega veselja, ki ga občuti kristjan po kaki dobro opravljeni spovedi kot se to najraje dogaja ob misijonih, duhovnih vajah in podobnih prilikah. In vredno prejeti zakrament sv. R. T., koliko duhovnega veselja vlije večkrat v človekovo dušo! Nemški konvertit-zgodovinar Ruville pripoveduje v svoji knjigi, da mu je že ono veselje, ki ga je prejel pri svojem prvem sv. obhajilu, zadosten razlog, da je Bog sam navzoč v sv. R. T.

In Marijina družba? Ali ne gre zopet za tem, da bi njeni udeje vsak mesec vredno opravili sv. spoved in kadarkoli jim je mogoče prejeli vredno in z dobro pripravo in zahvalo sveto obhajilo! Zgodovina sama in vsakdanja izkušnja nam priča, da so ravno Marijine družbe sposobne dvigniti vreden prejem sv. zakramentov in s tem tudi odpreti studenec veselja povsod, kjerkoli so jih vpeljali in seveda dobro držali.

Vir duhovnega veselja za vsakega kristjana je hiša božja, so nedelje in prazniki, so skrivnosti cerkvenega leta. »Veselim se tega, ker mi pravijo: »V Gospodovo hišo pojdemo« (Ps 121, 1). Koliko veselja hranijo mašne in druge obredne molitve, pridige in krščanski nauki, petje in procesije v cerkvi! Koliko duhovnega veselja nudi božič in velika noč, binkošti in praznik sv. R. T., šmarnice in druge pobožnosti! Po vsej pravici je govoril neki pripodigar: Odpravite božič, veliko noč, binkošti in druge svete spomine, ki so s temi glavnimi prazniki v zvezi — in odpravili ste tri glavne vire veselja za kristjane.

In kolikor bolj živi človek v duhu skrivnosti cerkvenega leta, toliko več veselja užije.

Ali pa ni Marijina družba tista, ki prav posebno uvaja svoje ude, da bi živeli življenje s sveto Cerkvijo! O! Že duh sv. Ignacija, ustanovnika jezuitskega reda in s tem tudi ustanovnika Mar. družb, nam priča, da mora prevevati tudi ude Mar. družb ono znano načelo: *Sentire cum ecclesia*, to je življenje s sv. Cerkvijo, življenje zlasti s skrivnostmi cerkvenega leta, in s tem tudi življenje duhovnega veselja, v katerega uvaja svoje ude vsak voditelj primerno dobam cerkvenega leta.

Bogat vir veselja za vsakega človeka, posebej kristjana, so bogu vdane žrtve. Znan je razgovor sv. Frančiška Asiškega z bratom Leonom o popolnem veselju, čigar konec se glasi:

»Poslušaj! Ko bi vsa umazana in premočena potrkala na vrata v Porciunkuli in bi brat vratar zaklical: 'Nista brata, ampak dva razbojnika!' In bi naju zunaj pustil stati v vodi in snegu, midva pa bi potrpeła in rekla: Bog govori po bratu vratarju — glej, to je popolno veselje. In ko bi prosila dalje, da naju sprejme, pa bi stopil k nama, naju vrgel na tla, midva pa bi to vedra in zadovoljna pretrpeła, misleč na trpljenje Gospoda Jezusa Kristusa, brat Leo, pomni, to je popolno veselje.«

Da! Veselje je treba zaslužiti. Veselje in trpljenje sta si brata. Na krščanskih tleh vedno teče izpod peze trpljenja vrelec veselja.

Ali pa Marijina družba ne pozna nobenih žrtev, nobenega trpljenja? O! že vstop sam v Mar. družbo je večkrat zvezan z veliko žrtvijo. Kako je ravno srce mladega človeka dostikrat privezano s stotinami vezmi na svet, na Bogu odtujeno družbo, na zadovoljevanje lastnih strasti, ki ga mikajo. In presekati te vezi z vstopom v Marijino družbo, ali mar ni zlasti za mladega človeka zadosti velika žrtev? In potem zbadanje in zapostavljanje in javno zasmehovanje, ki nemalokrat zadeva ravno zveste ude Mar. družb — ali niso to tudi žrtve? Pa tudi shodi in molitve, hrepenenje po čednosti in izbegavanje grešnih priložnosti — nalaga ne malo žrtev, ki jih tirja vestno izpolnjevanje družbenih pravil. A vse te žrtve so take, da obrodijo slej ali prej sad, velik sad duhovnega veselja.

Vir posebnega veselja za vsakega kristjana je zavest, da je Marija naša Mati. Za svetnika proglašeni župnik iz Arsa Ivan Marija Vianney je dejal, da je vsa ljubezen vseh mater tega sveta le kos ledu v primeri z ljubeznijo, ki jo ima Marija do svojih otrok. Kdo pa more z večjo zavestjo prepevati od trenutka svojega vstopa v kongregacijo do dne svoje smrti vsak trenutek kot ud Marijine družbe:

Trenutek je prišel vesel;
kdo srečen bi sedaj ne pel,
če tako Mater je sprejel?
V nebesih se ji klanja vse,
kraljicam vsem Kraljica je,
in ta z nebeskih visočin
mi pravi, da sem zdaj njen sin.

Tako smo prešli celo lestvico nadnaravnega veselja, ki ga nudi kongregacija svojim udom.

Je pa seveda tudi mnogo naravnega veselja, ki je kristjanom tudi dovoljeno; lepa narava, prijateljski pogovori, šaljivi pomenki, poštene igre, skupni izleti, romanja in podobno. O, koliko pravega ve-

selja tiči tudi v vsaki izmed teh reči. In vse to veselje vpoštevata tudi kongregacija. Ne pravijo zastojn pravila: »... Tudi drugega nedolžnega in poštenega razveseljevanja jim družba nikakor ne brani, samo da ga v pravi meri uživajo. Vedo naj: Pobožnost ne zahteva černih in žalostnih, ampak hoče vedre in vesele ljudi.«

Apostolova oporoka.

(Ob tisoč-sto-letnici rojstva sv. Cirila.)

V. Z.

Pri naših bratih Srbih se je ohranila lepa navada, da obhaja vsaka družina na najslavesnejši način »krstno slavo« kot spomin na oni dan, ko so pradedje te družine zapustili poganstvo in sprejeli sv. krst. Pri nas se je spomin na to izgubil, še pa živita v našem narodnem spominu ona dva moža, ki sta zapustila sijaj carigradskega dvora in samoto olimpijskih samostanov ter se napotila na Moravsko med tedaj še po večini poganske Slované z edino željo, da bi jih privedla k pravi luči Kristusovih nauk. Z domačo besedo sta jih učila, v domači besedi sta z njimi molila, opravljala bogoslužne obrede in v njihovem jeziku sta jim pisala knjige.

Nastopili pa so nasprotniki, ki so rekli, da ne smeta učiti, ker nista v to od nikogar pooblaščená. Sveta brata sta se odpravila proti središču krščanstva v Rim k Petrovi skali, kateri je Kristus izročil vso oblast. Med potjo sta oznanjevala vero v Kristusa in se ustavila tudi pri naših prednikih. Trudapolna pot ju je končno dovedla v večno mesto, kjer se je Cirilu posrečilo dobiti pri sv. očetu dovoljenje za uporabo slovanskega jezika pri božji službi in pravico oznanjevanja sv. vere pri vseh Slovanih. Nekateri učenci, ki sta jih sveta brata privedla s seboj, so prejeli v Rimu sv. mašniško posvečenje. Vse je bilo že skoraj pripravljeno za odhod, ko so Cirilu, ki je vodil vse delo, opešale moči in je moral leči. Na bolniški postelji je videl pred seboj vse obširne poljane, po katerih ječe Slovani v temi poganstva, čutil je v sebi božji klic, da naj gre in prerodi vse v Kristusovi milosti; imel je privoljenje sv. očeta in goreče učence, a bolezen ga je prikovala na postelj. Ko je videl, da se mu bliža konec, je gojil še eno željo, željo, da bi drugi dovršili delo, ki ga

je on začel. Osrčeval je svojega brata Metoda, ki se je bal težavne naloge in ga prosil, naj nadaljuje započeto delo; zbral je okrog sebe svoje slovanske učence in jim v molitvi sporočil svojo oporoko, oporoko, kakršno more izreči le sveto apostolsko srce:

»O Gospod, moj Bog, usliši mojo molitev, in ohrani čredo zvesto tebi, ki si jo izročil meni negodnemu in nevrednemu služabniku tvojemu; reši jo brezbožne in poganske zlobe tistih, ki te zasramujejo in pomnoži svojo cerkev z novimi množicami in združi vse v edinosti, in stori izredno ljudstvo složno in edino v resnični veri in pravi veroizpovedi.«¹

Po teh besedah je blagoslovil svoje učence in zaspal v Gospodu dne 24. febr. 869. leta, star šele 42 let. Preselil se je v večnost, a njegova apostolska oporoka je ostala; ostala je v Metodovem srcu in v srcih njegovih učencev. Z veliko gorečnostjo so začeli izvrševati oporoko svojega duhovnega očeta, pohiteli so med Slované in širili med njimi krščansko vero in omiko. Že se je zdelo, da bo oporoka sv. Cirila kmalu izvršena, da bodo vsi Slovani »složni in edini v resnični veri in pravi veroizpovedi.«

Nastopil pa je tujec, zasejal razpor in raztrgal apostolsko delo. Zakrivil je, da so celi slovanski rodovi zapustili vesoljno krščanstvo, zapustili Petrovo skalo in se izročili oblastnikom tega sveta. Tako se je zgodilo, da oporoka sv. Cirila še danes ni uresničena, da še danes niso »združeni v edinosti vsi oni, med katerimi je svet apostol deloval bodisi sam, bodisi po svojih učencih. Še danes ni končano delo, ki

¹ Dr. Franc Grivec, Slovanska apostola sv. Ciril in Metod, str. 66.

ga je začel naš apostol in pri katerem je tudi omahnil v grob. Njegova oporoka še ni vsa izvršena, oporoka slovanskega apostola še čaka dedičev, ki jo bodo do konca izvedli. Ali pa nismo tudi mi njegovi dediči? Prevzemimo njegovo oporoko, njegovo poslednjo željo, da bi bili vsi

»složni in edini v resnični veri«. Ko obhajamo tisoč-stoletni spomin njegovega rojstva, naj oživi med nami tudi spomin na njegovo oporoko, ki naj vlije v nas apostolskega duha pri delu za vesoljno krščansko edinstvo.

Kjer jeza vlada, vse propada.

Jos. Volc.

Otroci in miši spravijo nemir k hiši. Toda miši lahko pobiješ ali preženeš, težko pa uženeš otroški krik. Pa naj bi kričali, saj sam na sebi ni nič slabega otroški krik; otroci, ki kričé, se dobro redé, in ko bi otroci ne jokali, bi majke ne pele. Le to je križ, da se rada skriva za otroškim krikom prav grda zel, ki zelo ovira dobro vzgojno setev. To je — otroška jeza.

Pravijo, da otroška jeza ne vzbuja strahu. Res je to: otrok se gnevi in smeje vsevprek kakor solnce v aprilu. Kljub temu pa čuječ vzgojitelj ne bo malomaren za pojave otroške jeze. Že zato ne, ker je to prvo zlo, ki se pokaže na otroku. Še čisto nezmožna deteta znajo biti že zelo razdražljiva in togotna. Tudi nobena stvar ne požene v otroku tako naglo globoke korenine in se tako vztrajno ne drži ko jeza. Takó ljuba stvarca božja, kot je nedolžni otrok, pa kako ga jeza spači, da postane zopern in nadležen celo staršem. »Težak je kamen,« pravi Duh božji (Preg. 27, 3.), »in težak je pesek, toda jeza neumnega je težja od obeh.« Jeza je pač vihar v človeku, in vihar je malokomu ljub. Najmanj pa koristen vzgoji, rahli stavbiči, ki rabi zavetja in solnca. Zato ni nič pretiranega, če pravi pregovor — in za vzgojo otrok to še posebno velja —: Kjer jeza vlada, vse propada. Jezna duša naukov ne posluša.

Kako zatirati v otroku to nakazen?

1. Pomniti je, da jok malih otrok v zibelkah še ni vedno jeza. Dete joka, da si čisti pljuča, da si krepi glas, ogreva kri in pospešuje prebavo. Jok je malemu otroku nadomestek za sprehod. Nadomeštuje mu pa tudi govorjenje. Z jokom kaže otrok, da nekaj hoče, želi: morda ga kaj boli, težko leži, je preveč prevezan, je lačen, nesnažen... Z vikom prosi pomoči. Umna mati bo naglo uganila, ali joka otrok, ker mu kaj manjka, ali kar tako iz naravne potrebe ali iz togote. V prvem

slučaju mu bo pomagala, v drugih dveh ga pa pustila lepo v miru. Nikoli pa ni prav, če vzame mati ali pestunja ali kdorkoli hudo jokajoče dete z ležišča pa dirja z njim po sobi, ga vihti in ujčka, da bi ga pomirila. S tem ga le razvaja, pa mu škoduje tudi telesno: dete dobi v pljuča preveč zraka, jame kašljati, se daviti, pa resno lahko oboli.

Nekoliko bolj odrasel otrok pa že pogosteje pokaže svojo jezo z j o k o m. Ako ne dobi, kar bi rad; ako ne sme, kamor želi; ako se mu kaj vzame, kar ni njegovo: pa zažene razžaljena drobnjav vek, da leti skozi ušesa. Tu velja pravilo: Zoper togotni jok je najboljšo zdravilo to, da se vzgojitelj zanj gladko nič ne zmeniš. Ne tolaži in ne karaj — to je, kakor bi delal luknje v most! — ampak s hladno ravnodušnostjo pokaži, da ti ne gre te vrste jezica za eno misel ne do srca. Otrok naj pride do izkušnje, da z nobeno rečjo manj ne doseže ko po tej poti. Ko se bo navelical kisanja, bo že nehal.

Najti je pa med deco tudi take jezljivce, ki trdovratno molče, ko kuhajo jezo. Te vrste togota je zelo nevarna. — Tiha jeza več src spridi ko glasna. Bog ne prizadeni, tudi tu pokazati, da se za otrokovo napetost kaj zmeniš. Niti tega ne, da bi otroka kdo peljal — kot se včasih priporoča — pred zrcalo in mu pokazal, kako grdo je, ko drži šobo. To bi otroka le dražilo. Z dobrim in hudim ga pusti v miru, naj se kači do mile volje. — Če pa prikrita jeza izbruhne v grive besede in sirovo vedenje, da jame otrok izzivati, brezasto gledati, obračati staršem hrbet, cepetati z nogami, pretiti, razbijati z durmi, morda celo od jeze se valjati po tleh — tedaj je pa že treba proti srditosti v boj. Prav mirno otroka pouči, da je jeza grd greh in tudi za telo huda strast: znabiti bo otroka mirna beseda umirila, in bo z dobrim srcem sprejel nauk in se čez čas sramoval svoje razburjenosti. Ako pa ne,

in se otrok le še zadira in jezikuje, potem se pa oče in mati ne smeta kazati napram otroku slabe, ampak morata za vsako ceno varovati svoj ugled. Otroka je prijeti v strah s trdo besedo, pa — če treba —

tudi z zaporom in postom, dokler ne prosi odpuščanja, in če še to ne pomaga, potem mu daj vetra, toda »zares in do živega«, kakor modro svetuje izkušen vzgojni pisatelj.

(Nadaljevanje.)

Kako to doseči.

J. Kalan.

Zdaj, ko smo zadnjič obhajali 25letnico »Bogoljuba« — moje »Spomine« ste sicer nekoliko okrajšali, sliko mojo ste pa vendar nekje iztaknili in me — ojoj! — kar med svetnike vtaknili, kar je vsekako prevelika čast!...! zdaj tedaj, pravim, menda smem začeti pisati dalje tam, kjer sem v predzadnji številki nehal.

Pripovedoval sem vam, kako v krajih, kjer sedaj bivam, verniki radi in številno sv. zakramente prejemajo. In zakramenti — ti so vir duhovnega življenja. Kjer se zakramenti prejemajo, tam je duhovno življenje; kjer se ne prejemajo, je duhovna smrt. Prejemanje zakramentov je cvet krščanskega življenja. Po njem lahko in po pravici sodimo višino ali toploto verskega življenja. No, in na Nemškem, sem rekel, je mesečno prejemanje sv. zakramentov splošno pravilo in navada vseh dobrih kristjanov.

Kako pa, — ali je bilo vedno tako? O tem sem duhovnike nalašč povpraševal in kaj sem izvedel? O, nikakor ni bilo vedno tako, ampak čisto drugače. Pred sto leti, v tako imenovani »prosvetljeni dobi«, je bilo menda tako, da če je katoliški župnik šel od doma, ga je nadomestoval protestantovski pastor. Vsaj tako so mi rekli; ne vem, če je to čista resnica ali ne, kaj takega ni verjetno. Vsekako pa to kaže, da ni bilo dobro. Potem pa se je začelo versko življenje vedno bolj dvigati. Kaj je k temu pripomoglo, vsega ne morem naštevati, sicer bi me zapeljalo spet preveč na stran. A še pred tridesetimi in dvajsetimi leti ni bilo tako kakor danes. Dobri kristjani, vsaj moški, so šli k spovedi vsaj štirikrat na leto. V zadnjih dvajsetih letih se je vpeljala sedanja lepa navada. Kaj torej je k temu pripomoglo?

To je za nas silno važno vprašanje; kajti od nekdanj smo tudi na Slovenskem priporočali pogosto prejemanje sv. zakramentov, posebno moškim, — a do zadnjih let ni bilo opaziti posebnega napredka. Stali smo vedno na enem mestu. Dvakrat

na leto, v postu in adventu, to je še vedno pravilo za večino naših mož in fantov.

Kako torej so to Nemci dosegli, česar pri nas dozdaj nismo mogli doseči? Z verskimi organizacijami. Nemci vse organizirajo. Da vam to dokažem z živim zgledom, vam pošiljam danes sličico ministrantske organizacije. Prosim, pogledjte to sličico! Vidite, toliko je ministrantov pri eni cerkvi! Veliki prijatelj Slovencev, č. g. kaplan Tensundern, ki ga tudi vidite na sliki, jih je organiziral, jih poučuje in nadzoruje. Imajo celo svoje društvo in, kakor vidite, tudi svojo zastavo. Tudi fantiči slovenskih staršev so vmes.

Če ministrante tako organizirajo, gotovo tudi druge stanove. Tu so katoliška društva za vse mogoče stanove: tudi za trgovce, uradnike, za akademično izobražene še posebej itd., še celo za natakarije in natakarike. Kjer pa nimajo uradnikov, trgovcev, doktorjev ali natakarijev toliko, da bi se moglo zanje ustanoviti posebno društvo, imajo pa katoliška društva vsaj za štiri glavne stanove: moške, ženske, fante, dekleta. Ta društva so večinoma kongregacije, imenujejo jih pa kar nakratko: moška, ženska, fantovska, dekleška društva. Nemci so praktični, to se jim mora pustiti; glavno jim je, da dosežejo namen: krščansko življenje. V pravilih pa imajo vse te družbe mesečno sv. obhajilo. Te stanovske družbe s takimi pravili, smem reči, so stebri verskega življenja v Nemčiji. Te družbe so nastale v nekaj desetletjih nekako same po sebi, brez kakega višjega ukaza. Pisalo se je o tem in duhovniki so posnemali drug drugega. Šlo je od župnije do župnije. Mesečno sv. obhajilo pa je prišlo v navado po odloku papeža Pija X. o pogostnem sv. obhajilu. Dočim se sadovi tega odloka na Slovenskem kažejo le bolj pri — recimo — pobožnih, ki hodijo od tedaj dalje k sv. obhajilu vsak dan, je ta odlok na Nemškem zajel in bolj pripeljal k obhajilni mizi verno ljudstvo sploh. —

Ali veš?

Ali veš, da je Bogoljub najbolj potreben list?

Ali veš, da ima Bogoljub najlepše slike?

Ali veš, da je Bogoljub najbolj priljubljen družinski list?

Ali veš, da je Bogoljub tudi glasilo Marijinih družb?

Ali veš, da pomaga Bogoljub vzgajati mladino?

Ali veš, da daješ Bogoljuba brez skrbi tudi otrokom v roke?

Ali veš, zakaj se imenuje naš list Bogoljub? (Zato, ker se trudi, da bi bralci res bogoljubno živeli.)

Ali veš, v kateri družini gotovo niso naročeni na Bogoljuba? (Tam, kjer prihajajo v goste protiverski listi.)

Ali veš, zakaj tudi nekateri pošteni in dobri Slovenci ne naroče Bogoljuba? (Zato, ker ga ne poznajo.)

Ali veš, da izvršuje Bogoljub domače misijonsko delo?

Ali veš, da je Bogoljub dobrodošel gost tudi v odličnih meščanskih krogih?

Ali veš, da storiš posebno dobro delo pred Bogom, če dosežeš, da se naroče na Bogoljuba tudi bolj mlačne osebe ali družine?

Ali veš, da se imenuje vsakdo, ki priporoča in razširja Bogoljuba, apostol dobrega tiska?

Ali veš, kdo Bogoljuba še prav posebno podpira? (Kdor vanj kaj koristnega in poučnega spiše, ali če vsaj poroča o verskem življenju in drugih zanimivostih v župniji, v kongregaciji.)

Ali veš, kdaj sta urednika Bogoljubova najbolj zadovoljna? (Če slišita, da ljudje ne le radičitajo,

marveč če izvesta, da Bogoljub dosega svoj cilj, t. j., da res dviga in krepi krščansko življenje ter da utrjuje kraljestvo Kristusovo na zemlji.)

Ali veš, kdo ima največ koristi od Bogoljuba? (Ta, ki ga ne prečita v eni sapi, marveč ga bere polagoma, enkrat nekaj, enkrat nekaj, kar se mu zdi prav važno, pa še večkrat.)

Ali veš, katero duhovno dobro delo lahko storiš z Bogoljubom? (Če ga posodiš takim, ki so verskega pouka živo potrebni. Na ta način pomagaš „učiti nevedne“.)

Ali veš, kdo nima nič koristi od Bogoljuba? (Ta, ki ga sam ne čita in nikomur čitati ne da.)

Ali veš, da je nespametno, če pustiš, da se Bogoljub valja po kotih in da ga majhni otroci trgajo?

Ali veš, kakšne nagrade so zagotovljene pridnim agitatorjem in nabiralkam novih naročnikov Bogoljubovih?

Ali veš, bo-li Bogoljub letos napredoval? (Prav gotovo, če se bodo za večje število naročnikov trudile zlasli vnete članice Marijinih družb, prav tako pa tudi vsi, ki se zavedajo, kako velikega pomena je Bogoljub za versko življenje našega naroda.)

Ali veš, ima-li Bogoljub tudi protivnikov in sovražnikov? (Ima. Vsi tisti mu nasprotujejo, ki so v taboru satanovem in jim mrzi krepostno življenje.)

Ali veš, če bo Bogoljub še dolgo živel? (Dokler bo naše ljudstvo bogoljubno, se mu ni bati smrti. Da pa bo naš narod bogoljuben, za to bo skrbel po svoji moči in najboljši volji tudi Bogoljub.)

Napram novem načrtu

DRZAVNE RAZREDNE LOTERIJE

sledi veliko radosti mojim igralcem, ker se bo razdelilo na dobitkih više od

!! 82 MILJONOV DINARJEV !!

in to v času petih mesecev.

Zapomnite da :

250.000 srečk ima 250.000 dobitkov

Toraj vsaka Manokova srečka dobi!

Zrebanje
srečk I. razr.
15. kola
11. januarja
1928 L



Izžrebanje
srečk vrši se
pod
državnim
nadzorstvom.

Za izplačilo dobitkov jamči država.

Važno ie vedeti da :

Manokove srečke gotovo dobijo.
Manokove srečke izvlečejo premije.
Manokove srečke Vam vsem srečo donesó!



Prosim Vas pošljite mi sledeče srečke I. razr. 15. kola:

..... celih srečk Din 100.—

..... polovičnih " " 50.—

..... četrtinskih " " 25.—

*istočasno z načrtom žrebanja. Uplačilo Vam pošljem po prejemu srečk
s poštnim čekom.*

V Vašem interesu je, da navedete točno naslov:

Ime in priimek:

Pošta:

Kraj — stanovanje:

Od države organizirana in za amčena
NOVA VELIKA DRŽAVNA RAZREDNA LOTERIJA
 izdala je novi načrt, po katerem

! MORA DOBITI VSAKA SRECKA !

Dol z siromaštvom!

Nimate povoljnije loterije, niti ugodnejše prilike, da postanete bogati in srečni. Vedite!
 Da z Manokovimi srečkami lahko dobite ravno Vi velikansko vsoto od:

4,200.000 Din

ali

4,000.000, 3,800.000, 3,600.000, 3,500.000, 3,400.000

2 po 1,200.000	4 po 250.000	8 po 60.000	2 po 24.000
2 " 500.000	6 " 200.000	4 " 50.000	48 " 20.000
2 " 400.000	2 " 100.000	24 " 40.000	4 " 15.000
2 " 300.000	10 " 80.000	38 " 30.000	112 " 10.000

ter mnogo tisoč po **8.000, 6.000, 3.500, 3.000, 1.500, 1.000 Din.**

*Ne premišljajte! Temveč še danes naročite srečke
 od najsrečnejše, najkulantnejše in največje firme:*

B. D. MANOK, BEOGRAD, Knez Miletina 47.

Cene srečk ne stoje v nikakem razmerju napram ogromnim dob tkom, ter stanejo samo:

1/1 srečka Din 10°—

1/2 srečke Din 50°—

1/4 srečke Din 25°—



----- izpolnite odrezite ter takoj pošljite! -----



DOPISNA KARTA

Gosp.

50 para



B. D. MANOK

prodajalec srečk drž. razr. loterije kralj. S.H.S.

BEOGRAD

Knez Miletina 47.

Naročite takoj srečke
 ker je povpraševanje v moji
 prodajalni velikansko.

Omeniti moram še, kar se pa že samo ob sebi razume, da se navada mesečnega obhajila pričanja že z otroki. Vsako soboto v mesecu pride k spovedi ena četrtinka vseh šolarjev. Če so otroci tega vajeni od prvega sv. obhajila dalje, ko pa iz šole izstopijo, jih spravijo takoj v stanovske družbe, mladeniško in deklško, potem že gre. Seveda pa duhovniki tudi zelo, zelo, vedno in vedno priporočajo in vabijo k zakramentom. Ker so ljudje o spovedi dobro poučeni — otroci se morajo naučiti »ogledalo vesti«, kakor je v katekizmu, na pamet — in ker se spovedujejo pogostokrat, zato se spovedujejo tudi kratko in gladko in zato gre spovedovanje precej hitro. Le na ta način jih more opraviti toliko, da se udeleži sv. obhajila skoro četrtinka cerkve. — In ker ljudje hodijo k spovedi večinoma vsak mesec, zato pa potem v adventu in postu ob delavnikih ni spovedovanja kakor pri nas.

Da so pa tudi na Nemškem ljudje, ki k spovedi hodijo redkokrat, enkrat ali nobenkrat na leto, tega mi ni treba šele praviti.

Kolikor pa se sploh da ljudi pridobiti za sv. zakramente, ti so pridobljeni. In to storijo verske družbe. Jaz si kaj boljšega za povzdigo verskega življenja sploh ne morem misliti, kakor je to. Zato tudi slovenski zemlji ne morem želeli kaj boljšega. Saj imamo že mnogo organizacij, a treba bi jih bilo še pomnožiti in versko poglobiti. Odkar se širi »Apostolstvo mož« — katerega začetek je tu-

kaj blizu, v mestu Krefeldu, mimo katerega se večkrat peljem — od takrat se obrača tudi pri nas pri moštvu na bolje. Postati bi moralo seveda splošno. Enako tudi družbe za žene in matere. Ta je tukaj v vsaki sleherni župniji. Brez »Müttervereina« si duhovniki ne morejo misliti svojega pastirovanja; v njem imajo glavno oporo in pomoč. In koliko je žená v teh družbah! V naši župniji, ki šteje 10.000 duš, je 1200 žena v družbi. In to v strogo industrijski župniji, kmetov v fari je komaj deset. Če morem želeli slovenski zemlji kaj dobrega, je tak razvoj in razmah družb za matere, kakor ga opažam tukaj. O deklških in mladeniških družbah mi ni treba govoriti, kako so potrebne.

Omenim naj še to, da sem izvedel tudi na Koroškem, kjer sem se nekoliko ustavil in pomudil, ko sem se vozil nazaj na Nemško, da vpeljavajo po vseh župnijah verske družbe za vse stanove, ter da se po teh družbah in po misijonih prej versko zanemarjena Koroška vzbuja k novemu življenju.

Kaj pravite, Slovenci, na to? Ali bi bilo na Slovenskem nemogoče, kar je mogoče drugod? In ali bi bilo odveč, nepotrebno, pretirano? Potrebno toliko bolj, kolikor vedno več je tistih, ki zakramentov sploh ne prejemajo. In jaz mislim in trdim: Kolikor bolj na široko gre nevera in hudobija, toliko bolj na globoko moraiti delo in življenje tistih, ki se štejejo, da so Kristusovi.

Papež o Mehiki.

Dne 20. decembra m. l. je papež pri tajnem konzistoriju govoril o preganjanju katoličanov v Mehiki med drugim tudi to-le: »To nesrečno deželo omenjamo radi preganjanja, ki divja že mesece z nečloveško strahoto in brezbožnostjo, ... ki to plemenito in velikodušno ljudstvo muči in z njim počenja, kakor s tolpo sužnjev ali zločincev, ko mu je poprej prizadejalo hude krivice v najsvetejših čuvstvih; in to vse pod pretvezo postav, ki imajo od postave samo golo ime, saj očito nasprotujejo vsakemu božjemu in človeškemu zakonu. Toliko lepše je pa v teh žalostnih in odurnih razmerah zadržanje preganjanjih katoličanov, ki zaslužijo globoko spoštovanje in občudovanje. ... Za čast božjo, za ponos svoje vesti, za dejansko izvrše-

vanje svoje vere, za zvestobo svoji katoliški Cerkvi so prenašali in trpeli nasilstva, muke, progonstvo, ječe, zaničevanje in nečloveška početja, da, celo smrt. Šli so v smrt proslavljajoči Kristusa Kralja z molekom v roki in z molitvijo v srcih. S svojo krvjo so kakor mučenci prvih časov utrjevali pot verstvu in budili pogum drugim. O teh dogodkih, ki so tako žalostni in obžalovanja vredni, hkrati pa tako tolažljivi in veličastni, smo obširno že govorili v encikliki »Iniquis et afflictis« z dne 18. novembra 1926, sklicujoči se na dokaze in priče, ki so izven vsakega dvoma. Povedali smo pa daleko manj, kakor bi bili lahko; rabili smo daleko milejše izraze, kakor bi jih divja resničnost dogod-

kov zahtevala, zato, da bi ne napravili vtisa, kakor da pretiravamo... Ne moremo si kaj, da bi pri tej priliki ponovno ne omenjali pred vsem svetom teh težkih in grozovitih žalitev, ki

so z njimi prizadete najsvetejše svobosčine..... zlasti, ker preganjanje čedalje hujše besni.« — Sv. oče podeljuje vsem trpečim osobito še preganjanemu dijaštvu očetovski blagoslov.



Ittenbach.

Devica Prečista.

Ne čitati!

Ne mislimo tega, kar je tu zapisano, ampak ne čitaj pohujšljivih knjig in umazanih časopisov. Ali imamo v Sloveniji protiverske in proticerkvene liste in časopise? — Pa še koliko! Žalibog, da moramo to javno priznati! Žalostno je tudi to, da je toliko zaslepljenih ljudi med na-

mi, ki tega niti ne marajo verjeti, in mislijo, da je vse v redu in nič proti Cerkvi, če se v listu, ki ga naročajo in podpirajo, odkrito ali manj odkrito, z zabavljanjem in smešenjem verskih naprav in cerkvenih oseb izpodkopa veljava svete Cerkve in zmanjšuje spoštovanje do duhovščine. Prav



Proslava dvestoletnice kanonizacije sv. Alojzija v Rimu (27. XII. — 31. XII. 1926):

Večerna pobožnost v cerkvi sv. Ignacija v Rimu.

tako se tudi lastniki in pisci takih listov, dasi sami morda že davno niso bili ne v cerkvi, še manj pa pri spovedi, pridušajo, da spoštujejo vero, na drugi strani pa udrihnejo, kjer morejo, po tem, kar je verskega; seveda tako svetohlinsko, kakor bi bili največji zagovorniki svetih reči. So kakor volkovi v ovčji obleki. Na eni strani brsnejo hinavsko kako besedo o verskem in nraavnem življenju, na drugi pa spuste zdaj to zdaj ono puščico na vero in na Cerkev; napadajo in blatijo duhovščino, zahtevajo brezversko šolo, smešijo vse, kar utruje versko in nraavno življenje, objavljajo podle in v nesramnost zavajajoče

nje čitanje po naravni in božji postavi za-branjeno. In vendar je že dokaj šolskih učencev in učenk, ki to povest slastno čitajo. Gorje Sloveniji!

Slovenski očetje in matere! Če ne radi sebe, radi svojih otrok, radi svojih družin vrzite tako robo čez prag, še boljše — v ogenj! Vsi dobri pa bodite apostoli, zagovorniki in agitatorji za pošteno časopisje. To je danes najboljše duhovno delo usmiljenja!

Kako je mogoče,

da je v Mehiki zabešnelo tako preganjanje kristjanov? Odgovor, ki ga podčrtavajo



Proslava dvestoletnice kanonizacije sv. Alojzija v Rimu:

Slovenski in hrvatski zastopniki v zavodu sv. Hieronima v Rimu.

podlistke, prinašajo sumljive inserate.... Kaj storiti? Mi pravimo: Ljudje božji! Ravnajte se po rečenici »Po njih sadu jih boste spoznali.« Brez Boga in brez cerkve in brez molitve živi velik del teh, ki pišejo brezbožne časopise. In taki krivi pre-roki naj uče naše katoliške Slovence!? In vendar, in vendar! Koliko slovenskih družin je zašlo že v mreže nevarnih zmot vsled tega, ker si ne dajo dopovedati, kolika nevarnost je v takem medlem in Cerkvi protivnem časopisju. Posledica: odtujenje veri in Cerkvi. Prav zdaj — po blejskem kongresu, ki je tako obsojal umazanost v pisavi svobodomiselnih listov, — prinaša neki ljubljanski list izmišljeno povest, ki je deloma tako pohujšljiva, da je

vsi katoliški listi: Ker ondotni katoličani niso poskrbeli za moderno obrambo. Zidali so — z velikimi žrtvami in stroški — cerkve, samostane, šole in semenišča, pri tem so pa pozabili na katoliške časopise, ki bi bili sposobni za boj s sovražniki Cerkve, s framazonstvom. Spomnili so se na to v zadnjem trenutku, na predvečer prekucij v Mehiki, a bilo je prepozno. Dobro urejeno, žilavo in vsestransko razpredeno katoliško časopisje se ne da čez noč ustvariti in organizirati. Tako je napočilo socialistično-framazonsko preganjanje. Katoliškega časopisja pa ni bilo; začejalo se je, a je bilo po paragrafu »svobodne« socialistične ustave o



Sv. Gabriel od žalostne Matere božje
(praznik 27. febr.).

»svobodnem tisku« — takoj zadušeno. Dvoztveza socializma in prostožidarstva (lože) je imela prosto roko. Strašno nasilje se je pričelo. Cerkvi protivni državni časopisi so hoteli vse zabrisati in zatajiti.

Krívdo na tem imajo deloma tudi mehikanski katoličani. Katoliška dežela Mehika ni imela svojega tiska. Katoliško časopisje je bilo premalo razvito. To se sedaj, ko se zlasti ves katoliški svet zgraža nad divjim početjem mehikanske framazonske vlade, opetovano poudarja.

Ali je pri nas kaj bolje? Deloma že. Toda če človek gleda in opazuje življenje po mestnih ulicah, kavarnah, po železniških vozovih, ga mora v srce zbosti. Vse sega po liberalnem časopisju. Še ljudje, ki bi od njih tega ne pričakovali. Ali se ne zavedajo odgovornosti, ali so tako malo versko-zavestni, ali pa tako naivni (preprosti in prostosrčni)! Kdaj se bomo povzpeli do one odločnosti, ki je nam katoličanom tako nujno potrebna! Kdaj bomo spoznali, da nismo še storili svoje dolžnosti, če samo ne beremo nasprotnih listov, marveč moramo dobre naročati, čitati, širiti, priporočati!

NAŠI VZORI

† Šumanov Pavle.

Dr. G. Rožman. (Dalje.)

»S svojimi dvaindvajsetimi mladimi leti je bil velik po svojem mišljenju, čuvstvovanju in delovanju. Četudi še mlad, je povsod, kamor so ga postavili, v vsem, česar se je prijel, dal celega človeka... Bil je mlad, a zrel in dovršen značaj.« S temi besedami je belgrajski župnik msgr. dr. Wagner jedrnato opisal svojega vzornega župljana, Šumanovega Pavla. Res, nekaj izrednega je bilo na Pavlu zrelost in utrenjenost v najlepših in najpotrebnejših krščanskih čednostih: v čistosti, ljubezni do bližnjega in ponižnosti. Zelo resno in dosledno je samega sebe vzgajal, da si je v neutrudljivi, vztrajni vaji in samozataji učvrstil te čednosti, katerim nasprotujejo vprav v mladem človeku močni nagoni čutnosti, sebičnosti in napuha.

Ko se je dvajsetleten odločil za duhovski poklic, je na vprašanje, se li čuti dovolj močnega za zdržnost v spolnem oziru, odgovoril z neko samozavestjo, da je telesno stran tega vprašanja zmagovito rešil. Imel je svoje telo tako v oblasti, da mu spolni nagon ni delal nobenih posebnih težav. Pot do take zmage je bila pri Pavlu res alojzijsko stroga. Mehkužil svojega telesa nikdar ni, ampak nalagal mu je težke napore, dolga potovanja, utrudljive izlete in sprehode, kakor hitro se je »brat osel« — kakor je sv. Francišek Asiški imenoval telo — kazal nepokornega, dotlej, da se je umirilo in visoko usmerjenemu duhu brezpogojno ubogalo. Odklanjal je dosledno vsako količkaj po čutnosti dišečo nežnost celo v družini od lastnih staršev. Tako

zelo se je čuval, da bi se speči nagon v njegovih udih ne vzbudil.

V visokih družabnih krogih, v katerih je Pavle po socialnem položaju staršev živel, se šteje dostojen ples med splošno zahtevanooliko. A Pavle je odločno odklanjal vsako prigo-varjanje, naj se učiplesati. Noben razlog ga ni mogel omajati, da bi to svoje načelo spremenil. Čeravno ples v izobraženi in dostojni družbi pod nadzorstvom staršev ni tako nevaren, kot razbrzdano divjanje mladine, ki traja v alkoholnem ozračju pozno do jutra, vendar se Pavle niti mali nevarnosti ni hotel izpostaviti. Začel je celo nekaj časa zanemarjati svojo zunanost, da bi manj vzbujal simpatije (dopadenje) pri osebah, s katerimi je moral priti v bližje stike. Med vojaško službo je mogel trdnost svoje čistosti zadostno preizkusiti. In dognal je, da se je utrdil v tej čednosti tako, da ga zlahka ne bo premotila kaka skušnjava. Pa so res pozneje še prišle od zunaj hude preizkušnje, katere je z z božjo pomočjo prestal tako zmogovito, da se za te doživlja ni zmenil več kot za blato po belgrajskih ulicah.

»Človek mora imeti eno vzvišeno idejo, za katero ves gori, potem z lahkoto premaga v sebi in izven sebe vse, kar je nizkotnega,« je pravil svojim prijateljem. Visoka ideja, ki je njega ogrevala, je bila misel na apostolat, kateremu je posvetil vse svoje sile. Kristusovo kraljestvo utrjevati v dušah posameznikov, razširjati v zunanem življenju, zbližati razkolne brate materi Cerkvi, to mu je bila velika življenska naloga. Njej je bil pripravljen žrtvovati vse. Ostal bi bil neoženjen in čist tudi v svetnem poklicu, da bi mogel nedeljen delati za lepi cilj, ki si ga je postavil in ki je zahteval žrtve celega človeka.

Ni čuda, da je Pavle bil tako izredna prikazen v velikomestnem močvirju, ko ga je snežnobela, nedotaknjena čistost stavila visoko na svetilnik, dasi je bil skrajno skromen. A vonj čistosti je tako močan in sladak, da ga opazi tudi v skvarjeni oko-



† Šumanov Pavle.

lici vsak, ki se mu bliža. V materialistični dobi po vojski, ko je uživanjaželjnost prikypela do vrha, je pojav kakor Pavle dokaz naravnost čudežnega delovanja milosti. Tajni vir Pavlove čistosti je bila presv. Evharistija, kjer je zajemal vedno znova moči in navdušenja za zmagovit boj zoper najhujši človeški nagon. Ker je sam iz lastne izkušnje poznal moč pogostnega sv. obhajila, je to sredstvo priporočal z apostolsko vne-mo svojim tovarišem in posebno mlajšemu rodu srednješolcev. Brez Evharistije ni duha požrtvovalnosti, brez požrtvovalnosti pa ni zmage nad strastmi in grešnostjo. Točno je izrazil na žalni proslavi v Belgradu uspeh Pavlovega evharističnega apostolata srednješolec, ki je, obrnivši se k sliki pokojnikovi vzkliknil: »Izprosi, dragi Pavle, pri Bogu tudi nam ljubezen do presv. Evharistije!« (Konec prihodnjič.)

Pet in dvajset let.

(Govor dekana A. Skubica ob srebrnem jubileju dekliške kongregacije v Ribnici.)

Otroci Marijini! Sveto leto se je nagibalo h koncu, ko je stopila vneta četa Marijinih otrok pred oltar ribniške cerkve, pred Marijino sliko, ter govorila: »Tebe izvolim danes za svojo Gospo, Priprošnjico in Mater!« Na prsih se je tem

25 let! Lepa doba v človeškem življenju, lepa doba posebno v dekliškem življenju. Kaj je šlo mimo vas, jubilantije, v tej dobi življenja! Koliko truda, koliko bojev, koliko zmag, vse pod zastavo Marijino! Hvala Ti, Marija!



Dekliška Marijina družba v Škalah.

otrokom zasvetlikala Marijina svetinja, v očeh pa radostna solza.

Drugič se nagiblje sveto leto k zatonu, ko stopa del iste čete, pomnožen z rezervami, pred Brezmadežno ter veselo zatrjuje:

Do smrti, do groba ponos bo moj,
da zvest otrok sem tvoj!

Od svetega leta do svetega leta, pa je 25 let. In naša Marijina družba praznuje danes 25letnico, svoj srebrni jubilej, obkrožen od dvoje svetih let. Kaj pomeni ta doba?

Vse strune srca — spev visok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

25 let! Vesela doba človeške spomladi! Koliko srčnega veselja je bilo v tej družbi, koliko radosti v vašem poštenem mladem življenju, koliko nekaljenega ranjanja, koliko radostnih pesmi!

Iz pesmi vseh doni en zvok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

25 let! Dragocena doba Marijine družbe in službe! Ob roki najboljše Matere, koliko grdih prevar in bridkih zmot

so bili obvarovani Marijini otroci! Koliko hvaležnih spevov se glasi danes!

Strme jih posluša nebni obok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

25 let! Milostna doba Marijinega varstva! Koliko otrok je Marija v tej dobi pripeljala k svojemu Sinu, pred tabernakelj, koliko milosti sipala nanje, kdo jih prešteje? Zato

»Magnifikat« moj pobožno globok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

25 let! Nebeška doba Marijinega vodstva! Koliko deklet je v tej dobi vodila

25 let! Plodonosna doba za mlajše Marijine otroke! Koliko lepih zgledov so videle mlajše deklice na Marijinih otrocih, pa so kot golobčki prileteli, sedli na Marijino zastavo, oklenili se Marijine roke, postali srečni in danes polni veselja kličejo:

Iz srca prihaja mi klic globok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

25 let! Trudapolna doba za voditelje! Koliko navdušenega, požrtvovalnega in plemenitega dela za čast Marije, za srečo otrok! Trije so že klonili v zemlje hladni grob — bodi jim hvaležen spomin — drugi z istim veseljem kot ve gledamo na



Organizacija ministrantov pri cerkvi sv. Lamberta v Gladbecku.

skozi razburkano morje, jih slabotne dvigala, jih ranjene zdravila, jih srečno pripeljala v nebeški pristan, da so gledajoč v nebo lahko polne tolažbe govorila:

Moj prvi pozdrav tam spev bo visok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

25 let! Častita doba našim jubilanti-njam! Od prvega začetka do danes stoje pod Marijino zastavo, vedno ponosne n-njo, nikdar je niso zapustile, nikdar se je bale pred svetom priznati. Tudi danes pred vsem svetom govore:

Naj čuje danes nebesni obok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

trude in sadove preteklih let in veselo pojemo:

Vsi solnčni hipi, vsi upi zlati
na tvojem srcu, najboljša mati,
v lepoti nadzemski vzplamte.

In danes? Četa Marijinih otrok stoji okrog svoje Matere, prenovljena v duši po duhovnih vajah, nanovo oduševljena za nadaljno pot, nanovo še skrbnejše se oklepajoč materine roke in hvaležno mo-leč:

Molitev le eno zdaj duša mi moli,
iskreno kot znala je nisem nikoli,
ob jutranji zarji, v večerno nebo
kipi iz srca čudovito lepo
»Magnifikat« moj pobožno globok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

Ob 25letnem jubileju pa lahko vse Marijine otroke navdaja vesela zavest, da so pod Marijinim okriljem na pravi poti:

Življenje ožarja mi sladka zavest,
da s tabo hodim po potih srečnih;
ob smrti uri bo tvoj pogled
otroke spremil do ciljev večnih.
Moj prvi pozdrav tem spev bo visok:
Ti moja mati, jaz tvoj otrok!

Ob 25letnem jubileju pa na prenovljeno zastavo Mariji nanovo prisegamo:

Do smrti, do groba ponos bo moj,
da zvest otrok sem tvoj!

Brezmadežna, hvaležnih src
obnavljamo prisego svojo:
»Do groba vse ostanemo,
Marija, pod zastavo tvojo!«

Zato:

Pozdravljen stokrat, zlati dan,
pozdravljen iz srca globine;
napočil si, da obnoviš
najlepše, blažene spomine!



Kraljica misijonov, Mati cerkvene edinosti, prosi za nas!

Proč s Cerkvi nevarnimi časopisi!

»Branje brezbarvnih časopisov — (ki niso krščanski, četudi vere in Cerkve naravnost ne blatijo in ne napadajo; opomba uredništva) — je morda najnevarnejša oblika in pot, po kateri se dovaža strup

svobodomiselstva in nevere v vaše duše. Tako se zbuja nezaupljivost do Cerkve, dvom nad božjim razodetjem, da celo prikrita in odkrita nevera.«

Angleški škofje.

Na Marijinem trgu.

Dr. Al. Merhar.

Pred frančiškansko cerkvijo v Ljubljani se razprostira ne baš velik, a ličen trg, Marijin trg z imenom. Razen z navadnimi trgovskimi predmeti se v izrednih porcijunkulskih dneh na tem trgu trguje tudi z raznim nabožnim blagom, ki pa le mimogrede spominja na Marijo. Škoda, sem si mislil, da ni na Marijinem trgu, če ne več, vsaj ene lesene lope, v kateri bi Marijina družba razpoložila svoje reči na ogled in v nakup. Pač se prodajajo na Marijinem trgu politični listi, celo taki, ki so v nasprotju z Marijinim kraljestvom, a družbeno vodstvo na tem trgu ne najde prostora, kamor bi razstavilo svoje blago.

Kaj poreko ljudje, če bomo pričeli razkladati svojo družbeno robo na Marijinem trgu. »Glejte jih, glejte! Trgujejo z mamonom, namesto da bi duše odkupovali z neminljivimi zakladi!« Tako bi rekli. Ti pa, družbenik in družbenica, nikar se ne vznemirjaj zavaljo tega, kar svet o tebi misli; ne brigaj se za njegovo dobro mnenje o tebi, niti za njegovo nasprotovanje do tebe. Mi smo delali in delamo in bomo delali za Marijo kljub vsemu do zadnjega diha.

Kaj vse bi radi razstavili na Marijinem trgu? Vse vsakoletne svoje novosti. Za letos naslednje:

Sprejemno in obnovitveno »Posvečenje« v novi mični obliki, posebe za moške in za ženske družbe. Sto kosov bi stalo 25 Din; drobno knjižico »Kongregacija v svoji ustanovitvi in molitvi« za mladeniče (5 Din, vezano); dalje »Družbene molitve« za člane sploh (2 Din) in »Mali družbeni katekizem« (3 Din). To sta dva ročna, prikupljiva, zelo porabna snopiča. Vsakdo v Marijini družbi bi ju moral imeti. Molitvenik »Družbenik Marijin« je skoraj pošel in vsestranska draginja brani, da bi se tiskal nov nalog; torej smo si morali isto stvar oskrbeti v drugačni in to cenejši obliki.

Za družbene akademije oziroma odre bi ponudili sledeče knjige: »Sveti Alojzij, študije in pesmi«. To je knjiga, ki bi jo morala v svoji knjižnici oziroma čitalnici imeti na razpolago vsaka družba. Po tej knjigi bi mogli prirediti družbene sestanke in večere, ob katerih bi si člani razširili svoje verskoprosvetno obzorje.

»Angelski mladenič« je skromna ali lepa knjižica, ki na 32 straneh vsebuje dve, tri tehtne misli za našo mladino. Ne-

kateri vzgojitelji so za svojo mladino naročili po 50 izvodov skup (izvod 5 Din). Ako ne prej, se boste te knjižice spomnili morda takrat, ko boste opravljali ali priporočali šestnedeljsko pobožnost sv. Alojzija.

»Sveti Jožef, v sedmih slikah in spevih« (7 Din). Morebiti boste v marcu priredili slovesen večer na čast sv. Jožefu, morebiti si sami želite primerne čtiva, ki bi v vas vnelo in poglobilo zaupanje v mogočnega Marijinega varuha in zaščitnika krščanskega ljudstva? Sezite po tem delcu in v duhu boste preživeli nekaj lepih trenutkov v Nazaretu, Betlehemu, v Egiptu, v Jeruzalemu in pri vas doma, kjer se v tihem kotu skriva podoba sv. Jožefa.

»Mater Dolorosa«. (20 Din.) Skrivnost Sinovega in Materinega trpljenja na pretresljiv način podana v sedmih dramatskih slikah. Še povsod so, zlasti v postu, to versko igro predstavljali v veliko zadovoljnost vernega ljudstva.

»Materi Mariji«, devetero slavnostnih deklamacij (5 Din). Tolikrat iščete za družbene prireditve primernih samogovorov in nastopov, pa doslej niste vedeli, da je pred dvema letoma izšla drobna knjižica, ki v lepi vezani besedi proslavlja in pojasnjuje Marijine prednosti. Devica hvaljevredna naj po tej pesnitvi najde tudi v vaši družbi gorečih glasnikov in častilcev v izbrani besedi.

»Žive podobe za naše odre« smo vam priporočali v letošnji prvi številki »Bogoljuba«. Prvi zvezek prinese dve igri za dekliške Marijine družbe: Učeneč ljubezni in Jagnje (5 izvodov skup 20 Din). Ti dve igri se bosta gotovo povsod priljubili in postali pravi ljudski igri; predstavljata se lahko ob najrazličnejših priložnostih.

Družbe, ki so v skupne družbene namene Osrednjemu vodstvu poslale letno članarino, dobe pri vseh naših družbenih knjigah in izdajah 10% popusta.

A sedaj smo dolžni, da na tem mestu izpregovorimo kratko besedo o Osrednjem vodstvu Marijinih družb. Osrednji ali škofijski voditelj je povsod škofov delegat v družbenih zadevah in ima nad družbami gotovo oblast; vendar tako, da vodstva v posameznih Marijinih družbah nikjer ne ovira, marveč ga le podpira. V »Bogoljuba« hoče vsak mesec poročati o splošnih družbenih zadevah. Osrednje vodstvo

hoče biti krmar, ne vladar v skupnih družbenih zadevah; nuditi hoče svojo pomoč vsakomur, ki se je hoče poslužiti. Vendar Osrednje vodstvo ne občuje tako s posameznimi družbeniki, kakor s posameznimi voditelji; z dekanjskimi voditelji se hoče vsako leto in z vsemi voditelji vsako tretje leto posvetovati na skupnem sestanku.

V »Bogoljubu« bo pa Osrednje vodstvo delalo na to, da se v naši škofiji ohrani enotnost in živahnost družbene misli. »Bogoljub« v družbenem pogledu ne bo objavljala le splošno katoliških sestavkov, marveč bo v prvi vrsti izrečno poročal o praktičnih vprašanjih: o ciljih, načinih in uspehih v naših Marijinih družbah. Osrednje vodstvo bo izdajalo tudi poseben list za voditelje Marijinih družb. En letnik tega lista že leži v šestih zvezkih pred nami.

Vsega tega, kar smo našli, pa ni mogoče vzdrževati brez gmotnih sredstev. Vsaka družba naj torej vsako leto prispeva določeni znesek: en dinar pride na posameznega člana v skupne družbene namene Osrednjemu vodstvu v Ljubljani.

Proslava sv. Alojzija in Stanislava v Rimu.

C. Skubic.

V zadnjih dneh decembra so se zbrali mladeniči vsega sveta, po večini sami Sinovi Marijini, na grobu svojega vzornika sv. Alojzija. Svoje odposlance so poslale predvsem evropske države, pa tudi Azija, Afrika, Amerika in v veri tako trdo preiskušana Mehika. Tudi iz Jugoslavije nas je prihitelo 9 Slovencev in 15 Hrvatov pod vodstvom oo. jezuitov, da pritrporočimo angelskemu mladeniču sebe in vso domovino.

Glavne pobožnosti smo imeli v cerkvi sv. Ignacija, kjer pri oltarju sv. Rešnjega Telesa počivajo telesni svetnikovi ostanki. Kako živo smo občutili ob grobu svetnikovem, koliko je vredna pošteno preživljena mladost. 29. decembra je bila ob grobu svečana akademija, kjer se je 37 narodov klanjalo po svojih zastopnikih svojemu vzorniku. V imenu Slovencev je govoril tovariš Lenček, dolgoletni član ljubljanske stolne Marijine družbe. Ko je nastopil sin preganjane Mehike, se navdušenje kar ni hotelo poleči. Zastopnike 37 narodov iz vseh držav je družila ena misel: Vsi smo sinovi ene Matere Cerkev, ki je katoliška in sveta.

To smo še posebno živo občutili, ko smo bili 30. decembra sprejeti od svetega

En dinar za posameznika je malo, a za našo skupno družbeno stvar je veliko, seveda pri zvestem in vsestranskem vplačevanju družbenikov. Le tako bo moglo Osrednje vodstvo dvigati in pospeševati družbeno gibanje, ki je tudi v naših dneh poklicano za velike reči in v resnici pri naša veliko sadov povsod, kjerkoli se družbena misel prav umeva, upošteva in udeležuje.

Vsa tozadevna vprašanja naj se ne pošiljajo, kakor bi kdo iz naslova posnel, na Marijin trg, ker nismo mogli le-tam dobiti nobenega prostora; marveč Predškofijo šte. 6, kamor se je moralo Osrednje vodstvo stisniti v zasebno stanovanje. Osrednja pisarna Marijinih družb je morala prenehati, ker so bili stroški zanjo preveliki.

Naj bi naše skromno delo našlo pri Kraljici kongregacije tako potreben blagoslov in pri vseh članih njene urejene čete dobrohoten sprejem, da bomo mogli skupno delati in storiti nekaj dobrega v slavo Matere božje in v blagor njenih otrok.

očeta Pija XI. Ljubezen in skrb za nas je dihal iz vsake njegove besede; vsi narodi so mu enako ljubi in dragi, posebno pa tisti, ki so zavoljo vere preganjani. Salvete flores Martyrum — Pozdravljeni, vi cvet mučencev, se je sv. oče pri slovesnem nagovoru posebej obrnil na zastopnike Mehike, kjer ravno mladeniči tako junaško branijo pravice Kristusa Kralja, če treba tudi z življenjem. Naslednji dan je bila v cerkvi sv. Petra slovesna papeževa sv. maša. Med ogromno armado mladeničev (6000) smo bili navzoči tudi Slovenci in Hrvati. Ni mogoče popisati, kako globok vtis napravi na vsakega navdušenja tisočglave množice, ki viharo pozdravlja Kristusovega namestnika. Še bolj kot sicer sem razumel Kristusovo besedo, da je njegova Cerkev postavljena na skalo, in da je pekel ne bo premagal.

Prehitro je vse minulo. Kot bi trenil smo spet stali na rimskem kolodvoru in čakali na odhod vlaka, ki nas je popeljal v domovino. Naše misli pa so bile še vedno na grobu sv. Alojzija, čistega in svetega, in naše ustnice so šepetale tiho molitev: Srečni Alojzij, daj, prosim pri naši Materi, da ti bomo vsaj podobni, ko te doseči ne moremo!



Po svetci

Tajni konzistorij (kardinalski posvet pod predsedstvom sv. očeta) je bil 20. dec. 1926. Za kardinala sta bila imenovana: papežev poslanik v Varšavi, Msgr. Lauri, in nadškof v Turinu Msgr. Gamba. — Kardinal Lauri je prišel v Varšavo neposredno za msgr. Ratti-jem (sedanjim papežem). Predsednik Pilsudski je dobil dovoljenje, da bo sam izročil novemu kardinalu rdeči baret in kardinalski klobuk.

Zavod sv. Janeza Nepomuka. Pod tem imenom bo otvorjen v Rimu zavod za duhovnike češkoslovaške republike (vseh narodnosti), ki bodo nadaljevali svojo bogoslovno izobrazbo. Med Lateranom in cerkvijo sv. Klementa je kupljen svet, kjer bo zidano novo poslopje za omenjeni zavod namesto dose danjega »Collegium Bohemicum«. Tudi v Pragi-Dejvice bodo zidali novo semenišče, kjer bo hkrati češka in nemška bogoslovna fakulteta, kakor tudi nadškofovna tiskarna imela svoje prostore.

Prestopila je v katoliško Cerkev pisateljica Margareta pl. Gottschall, ki je bila poprej protestantinja. Sprejeta je bila v mestu Chur v Švici.

Nenavadno ljudsko glasovanje. V švicarskem kantonu Tessin so nedavno z javnim glasovanjem odločili, da se morajo naložiti posestnikom plesišč veliki davki in da se mladostne osebe javnih zabav sploh ne smejo udeleževati. Za to postavbo je glasovalo 10.210 oseb, proti jih je bilo 6660. Pripomniti je, da je prebivalstvo v omenjenem kantonu povečini protestantske veroizpovedi.

Svetniška razprava. Dovoljen je proces, da se prišteje med blažene Pavlina Jaricot, ki je l. 1842 sprožila misel, naj se tudi mladina udeležuje misijonske podpore ter je to željo razodela Forbin-Jansonu, škofu v Lyonu. Kmalu je bilo ustanovljeno »Dejanje sv. Detinstva Jezusovega«, ki se čedalje bolj širi. Sv. Detinstvo bo tako dobilo novo zavetnico v nebesih.

»Društvo molka pri pogrebih« so ustanovili v Dijonu na Francoskem. Kaj podob-

nega bi bilo dobro oskrbeti tudi za naše kraje, zlasti za mesta, kjer marsikdo smatra udeležbo pri pogrebu samo za sprehod in se sliši samo klepetanje. Še bolje bi bilo, če bi se ustanovilo »društvo molitve pri pogrebih«.

Treba popraviti! V istem listu, ki smo iz njega zadnjič posneli neko opazko o rimskem ministrskem predsedniku Mussoliniju, smo čitali, da je imel nedavno oster govor proti framasonom. Istotam je zabeležena tudi tale pohvala: »Sicer pa je začel Mussolini, ki je bil v zadnjih desetletjih veri odtujen, zopet izpolnjevati verske dolžnosti ob nedeljah in zapovedanih praznikih. Tudi na dan zadnjega zavrtnega napada v mestu Bologna je bil zjutraj v neki zasebni kapeli pri sv. maši in je ves čas klečal.«

Nova moda. Španski kralj Alfonz je razglasil novo odredbo radi ženske mode in noše španskih dvornih dam. Izrečno je zaukazal, da se morajo gospe in gospodične ravnati po določilih cerkvenih oblasti, zlasti po določilih, ki veljajo za obisk cerkvâ. Tudi dvorna obleka se mora temu primerno prekrojiti. Izbrani mojstri so dobili ukaz, naj pokažejo kraljici razne vzorce. — Ker je moda na španskem dvoru že stoletja takorekoč mero-dajna in jako pomenljiva za modo v Evropi, ni dvoma, da bo ta odredba imela dalekosežen vpliv.

Bo pomagalo. Zveza Kolumbovih viteзов v Ameriki je sklenila, da hoče spraviti skupaj milijon dolarjev za pomoč proti zatiranju katoličanov v Mehiki.

Postava zoper umazanijo in pohujšljivo šaro je bila sprejeta v nemškem državnem zboru. 250 poslancev je čutilo toliko zavesti v sebi, da so glasovali za to nujno potrebno postavbo; 158 socialistov in komunistov ter večji del demokratov se je združilo proti predlogu. — Čudno! Človek bi pričakoval, da se bodo vsaj v taki zadevi, ko se hoče zavarovati poštenost mladine in sreča družine, spametovali in šli v boj za pravost. Pa ne!

Lateransko palačo v Rimu pridno popravljajo. Pripravili bodo 21 dvoran, da bodo vanje prenesli predmete vatikanske misijonske razstave, ki bo stalna. Za misijone bo ta muzej velikanske važnosti.

Zanimivosti izza posvečenja prvih 6 kitajskih škofov-rojakov. Med sv. mašo o priliki posvečevanja škofov s Kitajskega je bil sv. oče Pij XI. tako ganjen, da so mu večkrat solze stopile v oči. Med predglasjem je moral za trenutek celo prenehati, da je mogel ganotja prevzet zopet nadaljevati. Pri svečanosti je bilo navzočih 16 kardinalov in nad sto škofov in prelatov. — V spomin na ta pomenljivi dan je podaril papež vsem navposvečenim škofom zlate naprsne križce in ure z vrezanim papeškim grbom. Neka francoska gospa je po papežu izročila večjo svoto denarja v misijonske namene za vsakega izmed novih škofov.

70 Angležev je prestopilo v Cardiffu v katoliško Cerkev. Po izvršenem obredu jim je nadškof podelil zakrament sv. birme.

Uspeh molitve. Poročali smo že, da so imeli v Monakovem po vseh 45 župnijskih cerkvah obenem sv. misijon. Potek je bil nad vse blagoslovljen. Ob sklepu je prišlo k skupnemu sv. obhajilu toliko vernikov, da so po nekaterih cerkvah kar po trije duhovniki obhajali. Sklep misijona se je radi navala ljudi tuintam izvršil dvakrat zaporedoma. Za tako veliko mesto prav veselo znamenje!

Po domovini

Škofijska kronika (ljubljska škofija). Za župne upravitelje so bili imenovani: Karel Žužek za Sv. Trojico nad Cerknico, Lavrencij Kos za Vinico, Jožef Kres za Koprivnik v Bohinju. — Premeščen je bil kaplan Jožef Strah iz Predvora v Bohinjsko Bistrico. — Namešчени so bil kot kaplani: Stanislav Sinkovec v Zagorju o. S., Franc Jeraša v Preddvoru, p. Alojzij Lipej, frančiškan, v Mošnjah, p. Rajner Erklavec, križ. reda, v Semiču, p. Atanazij Ausser, frančiškan, na Viču. — Stalni pokoj je dovoljen Ignaciju Fertinu, župniku v Zasipu.

Škofijska kronika lavantinske škofije. Premešчени so naslednji gg. kaplani: Anton Čirič iz Gornje Lendave kot provizor v Gornje Petrovce, Franc Urleb iz Nove cerkve kot provizor na Črešnjice pri Vojniku, Anton Tomažič s Prihove kot provizor v Žiže, Franc Glavnik iz Laporja kot kaplan v Novo cerkev, Jožef Hanko iz Murske Sobote kot kaplan v Gornjo Lendavo, Jožef Meško iz Šmarja pri Jelšah kot kaplan v Črensovce v Prekmurju. Jožef Kavčič, ki je bil na začasnem bolezenskem dopustu, je nameščen kot kaplan v Laporju.

Za veroučitelje na srednjih šolah so bili od ministra prosvete imenovani: dr. I. Vrečar in dr. Jakob Žagar za Ljubljano, Maks Stanonik za Kočevje.

Za duhovnega svetnika je imenovan g. Ivan Meršolj, župnik v Retečah pri Škofji Loki.

Slavnosti v Rimu ob 200 letnici Alojzijevega svetništva se je udeležil z zastopstvom slovenskih in italijanskih mladinskih organizacij tudi goriški nadškof dr. Frančišek Sedej. Sv. oče Pij XI. ga je sprejel ob tej priliki v posebni avdienci. Deputacija je papežu izročila od mladeničev podpisan album s sklepi za lepo življenje. Slovensko zastopstvo je vodil vseučilišnik Avgust Cuk.

Zlata duša. Zlatomašnik Anton Dolinar, rojak in bivši župnik v Lučinah, je 11. januarja praznoval 80. rojstni dan. Lepe besede priznanja mu je zapisal »Slovenec« za to priliko. Veseli smo jih bili. »Lučinski gospod Anton« — pod tem imenom ga je poznala vsa gorenjska plat, zlasti pa poljanska dolina —, ki zdaj živi v mirnem kotiču repenjskega samostana, je slovel po izrednih talentih, ki jih je v ljubezni do svoje rodne župnije obrnil večinoma v prid svojim ožjim rojakom, dasi mu je bila na razpolago pot navzgor do višjih znanosti in odličnih služb. Služboval je več kot 30 let v svoji rojstni župniji, kjer je sezidal prav lično in prostorno novo cerkev. Vneto je podpiral in vabil v svoje župnišče številne dijake in bogoslovce zlasti tratarske župnije. Bili so prav vselej dobrodošli. Dal jim je vsega, kar je imel. Ostajali so njegovi gostje po več dni. Ko so odhajali, jih je pa še obdarjal. Bil je res zlata duša: zabaven, poln znanja in učenosti, ves dobrasrčen, ljubezniv, zraven pa preprost. — Čudovito svežega duha je še vedno ter izvršuje pastirsko opravilo z mladeniško živahnostjo še sedaj. Naj ga ljubi Bog krepi in naj mu podaljša milost visoke starosti. —ž.

Prva katoliška ženska gimnazija. Vsled prošnje vernih katoliških staršev je otvorila družba usmiljenih sester v Zagrebu početkom tega šolskega leta štiri nižje razrede ženske srednje šole (realne gimnazije). Že izpočetka se je vpisalo 177 učenk. Te dni je dobila ta gimnazija pravico javnosti. Poučujejo in vodijo ves zavod »sestre milosrdnice« (usmiljenke). Gojenke z dežele imajo v zavodu proti primerni odškodnini vso preskrbo in vzgojo. Z novim šolskim letom upajo otvoriti že peti razred. Naj Bog blagoslovi to prvo katoliško žensko gimnazijo v Jugoslaviji!

Velikodušno sočutje so pokazale župnije ljubljanske škofije o priliki jesenskih povodnji s tem, da so za prizadete sorojake na poziv škofištva darovale vsega skupaj zares

častno vsoto: 173.000 Din. Mnogo je med darovalci takih, ki sami pomanjkanje trpe ali pa vsaj gmotno niso posebno dobro podprti, pa so kljub temu priskočili na pomoč. To je lepa poteza našega vernega ljudstva. Naj vsem vsedobri Bog obilno poplača in povrne! Dobrodelnost našega ljudstva je ljubljanski knezoškof dr. A. B. Jeglič v svojem novoletnem nagovoru prav posebno pohvalil. Medsebojna pomoč je najhitrejša in najbolj učinkovita!

Nočnemu častilcu sv. R. T. v slovo. V Ljubljani je umrl 10. januarja Jožef Valenčič, vratar v semenišču, star 86 let. Pokojnega večšaka v izdelovanju duhovskih talarjev poznajo vsi duhovniki ljubljanske škofije, saj je opravljal vratarsko službo gotovo pol stoletja. Omenjamo tudi, da je bil pokojni od početka zvest član nočnih častilcev ljubljanskih. Udeleževal se je glasnega nočnega česčenja presv. Srca Jezusovega od polnoči do ene. Naj mu bo božji Zveličar plačnik!

† **Zlatomašnik J. Bréncé.** Kdo ni poznal skromnega, ljudomilega, častitljivega, za vse dobro gorečega župnika iz Preske! Šel je 4. januarja t. l. po plačilo, ko je do zadnjega, četudi že 76 letni starček, upravljal kot zvest služabnik Gospodov — preško župnijo. Srečno novo leto bi bil še rad voščil svojim ljubljanim faranom, toda ni šlo več. Na Štefanovo je šel še na leco — pa je omagal. Pred dvema letoma, ko je praznoval 50 letni mašniški jubilej, mu je prijatelj napisal v »Slovencu« krasen spominski list — prava fotografija pokojnega. Ne bomo obnavljali onih potez in spominov. Dosti je, če rečemo: Umrl je svečenik, mož po volji božji, mož svete vneme, mož molitve, mož krščanske ljubezni, vzor-duhovnik. Vdanost do svojega škofa je bila izražena v stalni rečenici: »Škofa vprašajmo in poslušajmo, pa bo vse prav!« Kadarkoli je bil posvet, skupščina, kjer je šlo za povzdigo krščanskega življenja, je bil on zraven; če se je osnoval nov list v krščanskih vrstah, Bréncé je bil naročnik. Ako se je priporočala dobra organizacija, preški župnik jo je skušal oživitvoriti. Vse je vodil in opravljal sam, kolikor so mu pač že oslabele moči dopuščale — dokler ni omahnil. Hudo mu je bilo in svete nevolje se je zgražal, kadar je čital v listih kaj žalostnega. Že davno je bil imenovan za duhovn. svetnika, ob zlati maši ga je pa ljubljanski knezoškof odlikoval z znaki častnega kanonika. Bog bodi zvestemu služabniku plačnik! — Pred pogrebom je imel poslovilni govor in sv. mašo škof dr. Jeglič sam. Pogreba se je udeležilo 41 duhovskih tovarišev in veliko občinstva iz domače in sosednjih župnij.

Smrtna kosa. V Slov. Krajini je umrl župnik Alojzij Kùhar, ki je slovel kot odličen pridigar in priljubljen spovednik. Če so ljudje ob njegovi smrti tožili: »Svetnik nas zapušča« — je s tem dovolj povedano, da je bil pokojni res vzoren duhovnik. Postal je žrtev poklica: Šel je previdet bolnika v hribe. Ko se je vrnil slaboten od težke poti — je šel še razgret v spovednico. Posledica: pljučno vnetje in smrt. Župnija njegova šteje okrog 600 duš, a na zadnji poti ga je spremlilo do 3000 oseb iz vse okolice. — V Ptujju so pokopali pridigarja p. Bonaventuro Čička. Bil je poprej 30 let v Ameriki, kjer je goreče deloval. — Jožef Steržinar, rojen v Bistri pri Vrhniki, je umrl 8. januarja kot duhovnik-begunec na Vrhniki. Kot dušni pastir je služboval ves čas v tržaški škofiji. Ker ni dobil državljanstva, se je vsled bolehnosti preselil k svoji sestri na Vrhniko. Smrt mu je sedaj odkazala trajno pokojnino, ki naj jo uživa pri Bogu! — V Ljubljani so pokopali 8. januarja zlatomašnika Franca Pančurja, bivšega kateheta in profesorja na učiteljski v Kopru. Med vojno je pribežal iz Gorice v Ljubljano, kjer je dobil v Marijnišču gostoljubno streho. Poslednje leto je bil docela slep, a je vdano prenašal tudi ta udarec božje Previdnosti. Pokojnik je bil plemenitega srca, tihega značaja. Rodil se je v šmartenski župniji v Tuhinju. Naj počiva v Bogu!

Dopisi

25 letnica dekliske Mar. družbe v Ribnici na Dolenjskem. 25 let, dolga so, pa lepa. Ni čudno, da nam je srce vztrepetalo v nepoznani radosti, ko smo izvedele, da bomo slovesno praznovala srebrni jubilej naše Mar. družbe. Radost pa bodi neskaljena, veselje presrečno! Zato je pa treba, da je duša čista, da v srcu gori gorka ljubezen do Boga in Marije. V ta namen smo se pripravljale v tridnevni duhovni vajah, ki so jih vodili kar domači gosposdije. Udeleževale so se jih tudi dekleta, ki iz kakršnegakoli vzroka niso v Marijini družbi. In 8. december! Ta res slavnostni dan naše Mar. družbe, kako si bil lep! Zjutraj navdušen sklepni govor g. dekana ter skupno sv. obhajilo. Popoldne blagoslov prenovljene družbene zastave, izpopolnjene s podobo sv. Neže, druge družbene zavetnice. (Zastava je bila že od začetka ena najlepših družbenih zastav vsaj v ljubljanski škofiji.) Nato sprejem 29 novih članic, končno sprejeto v društveno dvorano, ki je bila vsa okusno okrašena, zlasti pa kip Brezmadežne. S petjem

smo otvorile akademijo. In vrstila se je pesem za pesmijo, deklamacija za deklamacijo, vmes govor prednice Urške Šega.

V neizbrisnem spominu pa nam ostane prekrasen, pesniško zamišljen govor g. dekana. Za sklep se je vsa družba posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Naj bo na tem mestu izrečena prav pristržna zahvala za to srečo in veselja polni dan g. dekanu in gg. kaplanoma. Bog plačaj ves trud, požrtvovalnost in potrpežljivost. Marija, daj blagoslov!

V družbi je sedaj 384 članic; delujejo pa v njej odseki: olupševalni, evharistični, časniškarski in misijonski.

Smlednik. 25 letnica Marijine družbe za dekleta, dne 8. decembra, je prav lepo uspela. Iz zgodovine poročamo to-le: Ob ustanovitvi l. 1901. je bilo sprejetih 205 deklet. V teku 25 let pa je zaporedno število narastlo na 584 članic. V družbi je od prvotno sprejetih še 40 članic; od pozneje sprejetih pa 121. — V Marijino družbo za žene jih je prestopilo tekom časa 122; v druge Marijine družbe, posebno ko se je ustanovila nova župnija v Trbojah, pa 73 članic. Umrlo je v tem času 25 deklet iz družbe, 8 jih je Bog poklical v redovni stan. Precej jih je odnesla tudi burja življenja, posebno pa parkelj-ples.

Po govoru g. voditelja je prednašala članica Mana Kristanc svojo, posebej za ta dan zloženo pesem s čutom, ki je pričal, da so besede privrele iz srca, ki ljubi Mar. družbo. Ustanovitelj r. g. Jan. Karlina se je v toplih besedah spominjala Marija Burgar. Po primerni deklamaciji Fr. Lombardove se je pričela igra »Indijska sirota«.

Naš srebrni jubilej. (Boštanj ob Savi.) Svoj čas so bile po naših slovanskih deželah trdnjave, ki so kljubovale turškim napadom. Ob trdnih zidovih je sovražnik zaman napadal, zaman trošil dragoceni vojni material in moštvo. Te trdnjave so obvarovale ljudstvo pred polumesecem; ljudstvo je ohranilo vero in krščansko svobodo. — Takim trdnjavam so podobne naše Marijine družbe. Tudi naša družba kljubuje že 25 let napadom in navalom sovražnika človeškega rodu, peklenščku. Njene vrste stoje trdno. Mesečni shodi, nadzorstvo voditeljev in vodnic skrbí za disciplino, naši izvrstni časopisi hranijo duha svežega. Pogostno sv. obhajilo varuje življenje milosti in krepča kakor sveži studenec moči, kadar hočejo opešati v boju življenja. Pride majnik, pride advent, ki nas skoro vsak dan budita in krepita v ljubezni do Marije in do čednosti. — Letos pa, ko je poteklo lepih 25 let od ustanovitve družbe, smo imele pred 8. decembrom tudi duhovne eksercicije. — Strašno grdo vreme v onih dnevih nas je

skoro spominjalo na strašne napore našega sovražnika, da bi nas premagal. Tisti dnevi so bili res podoba notranjega boja, podoba žrtev, ki jih moramo prenesti, ako si hočemo priboriti palmo zmage. Resnice duhovnih vaj nam bodo ostale v spominu in nas bodrile k nadaljnjemu boju za naše večne cilje. — Kot lep navduševalen sklep našega jubileja pa je sledila dne 8. decembra primerna akademija. Bilo je 18 točk na razporedu. Upamo, da bo ta lepo urejena, veličastna akademija podlaga nadaljnjemu navdušenju za vzore Marijine družbe. Isti dan se je vsa Marijina družba posvetila presv. Srcu Jezusovemu. E. R.

Pišce. Tukajšnja dekliška Mar. družba šteje po sedmih letih obstoja 114 članic. 13 jih je izven domače župnije. L. 1926. je bilo sprejetih ob sv. misijonu 7; 8. decembra pa 15 novink. Apostolsko delo Mar. družbe se pozna v cerkvi in po vsej župniji. Odsek za Vedno češčenje skrbi, da se opravljajo molitve pred Najsvetejšim ob nedeljah in praznikih; olupševalni skrbi za okrašnje cerkve, pevski za vedno lepše petje v cerkvi; zadostilni zbira članice pogosto pri obhajilni mizi; misijonski je razpečal letos zopet 50 Misijonskih kalendarjev, zbira znamke za misijone in je zbral za DSV že 500 Din; časniški posreduje vse leto 47 naročnikom »Bogoljuba«, 58 »Glasnika« in 14 list »Katoliški misijoni«, kar je za leto tukajšnje vinske krize veliko. Vsako leto se tako veliko pripomore k zatiranju slabega in razširjanju katoliškega časopisja.

8. decembra je bila vsa župnija pod vtisom celodnevne slovesnosti naše Marijine družbe. Marsikatera deklet si je gotovo želela iti v tako slovesni procesiji za družbeno zastavo v cerkev pred Marijin oltar, kakor so šle novinke k sprejemu, ko ne bi bilo treba potem izpolnjevati družbenih dolžnosti. Vsak vesten poslušalec, zlasti pa družbenke, so obujale v svojih srcih trdni sklep, da hoče biti pravi častilec, častilka Marijina, ko je o. voditelj v govoru opisal srečo pravega otroka Marijinega. Spodbudno je bilo skupno sv. obhajilo članic med slovesno sv. mašo in sprejem novink, ki se je zaključil z Marijinim slavošpevom. Popoldne so nas članice v prelepi igri »Lurška pastirica« vodile v Lurd, prelepi kraj Marije, kakor pravi pesnik. Igralke so se resno potrudile, da so nam na glavni družbeni praznik pripravile toliko duhovnega veselja.

Moravče. V naši Marijini družbi smo imele meseca novembra duhovne vaje. Vodil jih je g. svetnik Janez Zabukovec. Potrebne smo jih bile, zato smo se jih prav rade udeleževale. Dvorana Ljudskega doma je bila polna. To so bili za nas res lepi milostipolni

dnevi. Ob sklepu nas je pristopilo 285 k sv. obhajilu. Vseh skupaj nas je 305, a nekaj je bilo bolnih, nekaj pa po službah izven župnije in se radi tega duhovnih vaj niso mogle udeležiti. Ob tej priliki se je vsa družba posvetila presv. Srcu Jezusovemu. 8. decembra je nanovo stopilo pod Marijin prapor 19 deklic in 4 fantje. Obljubili so Mariji zvestobo, ter se ji izročili v varstvo; drugi člani in članice pa so svojo zaobljubo ponovili.

Med odseki sta najbolj delavna evharistični in časnikarski. Slednji je razdelil po fari 105 misijonskih in 38 Klaverjevih koledarjev. »Katoliških misijonov« prihaja skupno 81, »Bogoljuba« pa 125. Ker so nekatere zelo oddaljene od župnijske cerkve, prejemajo liste pri sosednih farah. Za naprej pa se bomo še bolj potrudile izpolniti naše geslo: V vsako krščansko hišo katoliški list!

Raznoterosti.

Božji klic. Začetkom novembra je prišel domov obiskat svojce č. g. Janez Platiša, slovenski duhovnik lazarist v Perryville v Ameriki. Zanimivo in poučno je njegovo življenje. Kot 16 letni kmečki fant, ki je obiskoval le enorazredno zasilno šolo v Novi Oselici, je odšel iz vasi Koprivnik, župnija Žiri, v Ameriko. Tam je delal nekaj mesecev v rudniku, potem pa je odšel v Chicago, da bi se dobro priučil angleščine. Več let je delal v mestu kot navaden delavec, obenem je pa obiskoval večerno angleško šolo. V teh letih si je z varčnostjo toliko prihranil, da je z lastnimi sredstvi dovršil štiri razrede nižje gimnazije. V višjo gimnazijo je bil sprejet koo. lazaristom. Dovršil je srečno gimnazijo in bogoslovje in je pred dvema letoma pel novo mašo, star 37 let. Na potu iz Amerike je obiskal Lurd in Rim. Za slovo je pridigal v cerkvi v Novi Oselici, kjer je nekoč prejel prvo sv. obhajilo. Začetkom decembra je odpotoval nazaj v Ameriko. — Želimo mu obilo božjega blagoslova. Naši mladini pa naj bo zgled zares železne pridnosti in vztrajnosti v boju za dosego srečnega poklica.

Tako naj bi bilo! Prejeli smo pisemce, ki ima to-le vsebino: »Stopili smo v novo leto. Naročili bomo zopet Bogoljuba, pa tudi druge bomo vzpodbudili, da se naroče in da zanj agitirajo. Ko sem bila še doma v domači Marijini družbi, sem vsako leto agitirala od hiše do hiše ter priporočala dobre časopise: Bogoljub, Slovenec, Domoljub, Glasnik, četudi sem morala marsikako grenko požreti. Zdaj pa iz tujine kličem: Agitirajte! Nobena družbenka in noben član Mar. družbe pa ne sme izostati, da bi ne imel glasila, — ki je Bogoljub. Saj

je vendar ta list tako lep ter prinaša toliko zanimivega in koristnega. Kadar se me v tujini poloti žalost, vzamem v roke Bogoljub, pa takoj začutim tolažbo v srcu. Ne pozabimo, kar večkrat slišimo in čitamo: Povej mi, s kom občuješ in jaz ti povem, kdo si! To velja tudi o časopisih. Iz dobrega časopisa se nasrkamo dobrega duha. Bogoljuba mora imeti in brati vsaka družbenka, vsak kongreganist!« — R. B.

»Kdo vam daje kruh?«... V občini H. (škofija Würzburg) so imeli celodnevno čiščenje. Ker ni bilo nujnega dela, so se hoteli pobožnosti udeležiti tudi kamnarji v ondotnem kamenolomu. Lastnik in gospodar podjetja jih pa ošabno zavrne: »Kdo vam pa daje kruh? Bog ali jaz?« Prav isti dan pa zmečka bogokletnežu glavo velika skala, ki se je odtrgala v kamenolomu in se nanj zvalila. Lahko si mislimo, kakšen vtis je napravil ta dogodek v vsej občini!

Bilanca o uspehu prohibicije (prepoved alkoholnih pijač) v Ameriki je sila zanimiva. Iz nje izvemo, da so oblastveno zaprli nič manj kot 12.000 skrivnih pivnic, da so zaplenili 27 milijonov galonov alkohola, da je bilo zaradi prestopka alkoholne postave zaprtih 72.000 oseb, in končno, da je država samo na kaznih vsled prestopkov prohibicijske postave vknjižila 60 milijonov dolarjev. — Ta nesrečni alkohol, kakšno privlačnost ima! Državi dobro nosi — tako ali tako; ljudem pa nikoli ne koristi, nasprotno, povzroča ogromno škodo.

Tehtati — ne šteti je treba take besede... Kratko pisemce smo dobili iz Amerike, Minn., pa ima tako ganljivo vsebino, da je ponatisnemo. Tako-le se glasi: »Dragi mi vsi, ki delate za ta list (Bogoljub). Zmiraj je lepši. Koj težko ga pričakujem. Dobivam ga pa redno. Bog daj, da bi prihodnje leto pridobil še veliko novih naročnikov. Tu pošljem naročnino za leto 1927., en dolar pa za kruhe sv. Antona. Voščim vam vesele božične praznike in srečno novo leto. Veliko pozdravov vsem, ki delate in se trudite v čast božjo in korist ljudi. Z Bogom!« — M. J.

DOBRE KNJIGE.

Misijonski koledar za l. 1927. VIII. letnik. Misijonišče pri Domžalah 1926. Cena 8 Din. — Kot že več let so nam tudi letos preskrbeli gg. lazaristi lepo urejen misijonski koledar. Po vsebini zelo bogat, po obliki okusno opremljen — koledar krase 16 strani slik v bakrotisku — zavzema odlično mesto med misijonskimi koledarji sploh. Vsem, ki ga še nimajo, ga toplo priporočamo.

Živko, dijete Euharistije. S pismom kardinala Gasparrija i kard. Cerettija. Str. 60. Cena 5 Din. Dobiva se v Zagrebu, župni urad sv. Marije, Kapitel 3. — Hrvatski prevod francosko pisane knji-

žice; z naslovom »Une Ame d'Enfant, Guy de Fontgalland« popisuje življenje 12letnega dečka, kateremu je Bog delil izredne milosti zlasti po sv. obhajilu. Živko je otrok naše dobe, umrl je 24. jan. 1925. l., vesel, živahen; ima tudi svoje otroške slabosti kot otroci v njegovi starosti. In vendar kako globoko notranje življenje po pogostnem prejetju sv. obhajila! Potrebujemo takih zgledov, na katerih se posebno očitno vidi, kakšna moč je v tistih, ki se hranijo že v mladosti z Gospodovim Telesom in Njegovo Krvjo. Francozi so tako segli po življenjepis mladega Živkote, da so ga v nekaj mesecih razpečali 77.000.

GOVORILNICA.

P. A. B. Najprej: Uredništvu se ni treba skrivati pod izmišljenim imenom. Dopisniku je itak na prosto dano, ali se njegovo pravo ime označi ali ne. Glede Vaših vprašanj pa to-le: Dobro je, da vzame človek včasih katekizem v roke. Tam

so vsa taka vprašanja točno rešena. Prečitajte odgovore na vprašanja Vel. katekizma štev. 762 in 768. Odgovor na to poslednje vprašanje se glasi: »Mali greh stori, kdor prelomi božjo postavo 1. v kaki mali reči, ali pa 2. v kaki važni reči, toda ne popolnoma vedoma in prostovoljno.« — Zdi se, da so v Vaših skrbih samo take stvari. — Glede molitve je treba pomniti to-le: Splošno veže dolžnost, pogostoma moliti, a čas se ne more natančno določiti. Za zgledno krščansko življenje je običajno, da se moli zjutraj in zvečer, pri službi božji, ob zvonjenju k ang. češčenju, pred jedjo in po jedi, v izkušnjah i. dr. Smrtno greši, kdor molitev prav dolgo opusti, čeprav le iz lahkomiselnosti. — Prekriževati se ob križu ali znamenju ni nikjer zapovedano.

Vsem cenj. dopisnikom:

Več dopisov o svečanostih 8. dec. smo morali odložiti na 3. štev. Tudi listek je moral zopet izostati.

Odpustki za mesec februar 1927.

1. Torek. Bl. Viridijana. P. o. istim kakor 15. dan.

2. Sreda, prva v mesecu. Svečnica. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu; b) udom bratovščine sv. Reš. Telesa kakor tretji dan; c) udom br. naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir in če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom »Družbe krščanskih družin«; j) udom br. sv. Družine; k) udom br. preč. Srca Marijinega; l) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; m) udom Družbe sv. Petra Klaverja kakor 24. dan; n) istim kakor 15. dan. — V. o.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Jožef Leo- niški. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jezusovega; d) istim kakor 15. dan.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Peter Krstnik. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake po-

božne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 15. dan.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Torek. Sv. Janez Matski. P. o. udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali v farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

15. Torek. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Sobota. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Torek. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Četrtek. Sv. Matija. P. o. pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje sv. vere.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obi- ščejo sv. R. Telo.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravištvu »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvu »Bogoljuba« v Ljubljani. (Ta naslov docela zadostuje.)

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Češko-Slovaški	Kč	15.—
„ Avstriji	šil.	3.—
„ Italiji	lir	10.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50

DVE TRGOVINI v isti hiši ima na
Starem trgu šte. 2

(Na obeh vogalih)

Josip Olup

kjer dobite vedno največjo
izbero moških in otroških oblek
in klobukov in vseh vrst perila
po najnižji ceni.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Ropitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

Najboljši šivalni in pletilni stroj



je edino GRITZNER
in ADLER za dom,
obrt in industrijo v
vseh opremlj. isto-
tam švicarski pletilni
stroj DUBIED

Pouk v vezanju brez-
plačen. Večletna ga-
rancijska. Nizke cene,
tudi na obroke.

Priložnostna darila.

**JOSIP PETELINC,
LJUBLJANA**

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

**Kdor ljubi svoje zdravje
in zdravje svojih otrok,
naj uporablja »ENERGIN«, železnato kina vino.**

JAVNA ZAHVALA.

P. n. Laboratorij »ALGA«, Sušak.

Dva meseca sta že minila, odkar uporabljam po pri-
poročilu onih, ki so ga preizkusili. Vaš izborni lek
»ENERGIN«, železnato kina vino. Povrnili se mi je iz-
borni tek, čutim se mnogo bolj zdravega. Moji soprogi,
trpeči na obeli malokrvnosti, je isti toliko koristil, da
smatram za svojo dolžnost, da se Vam zahvalim. Pošljite mi
zopet z obratno pošto 4 velike steklenice za moje prijatelje.
Preko (otok Ugljan) 15. aprila 1926.

Splošnovanjem Filip Ajančič.

Valpovo-Osijek.

Cenjeni gospod!

Morem Vam javiti, da od vseh doslej preizkušenih
aličnih izdelkov nisem imel v svoji boleznini toliko uspeha,
kakor z Vašim izdelkom »ENERGIN«, železnato kina vino.
Po njegovi uporabi sem dobil, kot ste mi javili, izborni
tek, zdravo, rdečkasto barvo obraza ter pridobil 3 kg
za telesni teži. Prosim, pošljite mi takoj še 3 steklenice
»ENERGIN«, železnato kina vino.

Splošnovanjem Ivan Jančič.

ENERGIN železnato kina vino je preiz-
kušeno s sigurnimi vspehi pri
odraslih in pri otrocih v vseh slučajih malo-
krvnosti, bledice, slabosti živcev, pomanjkanja
teka, malarije, želodčnih bolezni.
Za popolno ozdravljenje zadoščajo tri velike
steklenice. Otroci 3 male, odrasli 3 velike
žlice na dan. — Po pošti pošilja:

LABORATORIJ »ALGA«, SUŠAK.

3 velike steklenice za 128 Din.

Sedaj v zimi

imejte v hiši vedno kako steklenico »ALGE«
proti revmatizmu, ker je to zdravilo, ki Vam
more vsak čas koristiti.

„ALGA“

je zanesljivo zdravilo proti
revmatizmu!
bodljajem!
kostobolu!
zobobolu!
glavobolu!

kakor tudi proti trganju vsled prehlade v
glavi in zobeh.

»ALGA« je preizkušena od tisoč in tisoč oseb
s sigurnim vspehom.

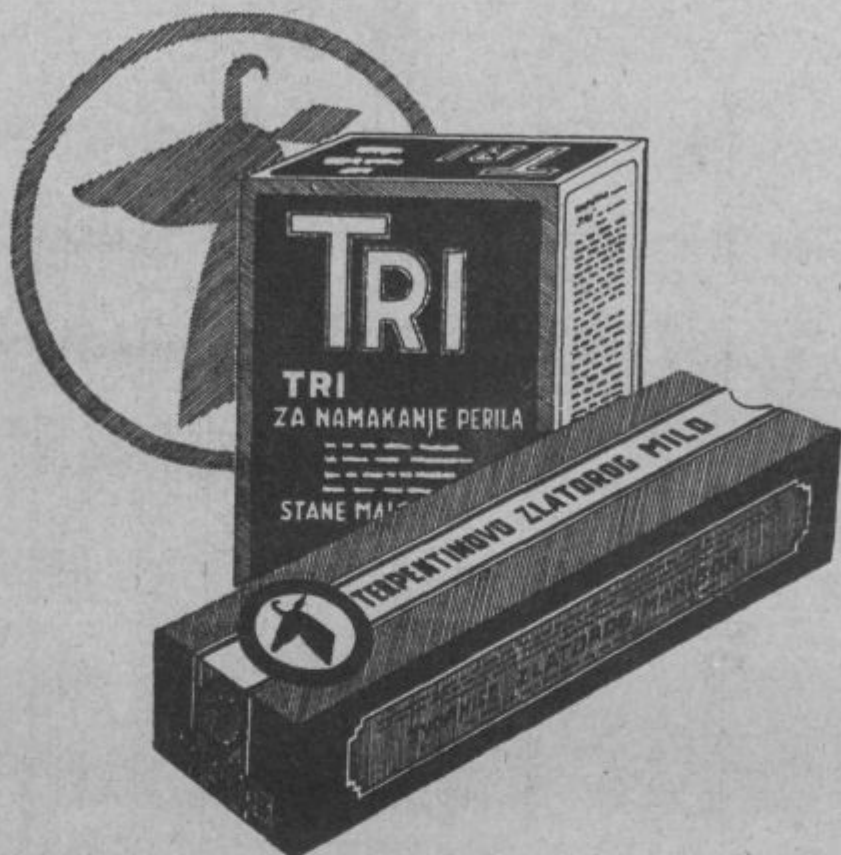
**Preizkusite jo tudi Vi
in boste zadovoljni!**

Naročite na naslov:

Laboratorij »ALGA«, Sušak.

4 steklenice Din 77.— 8 steklenic Din 131.—
14 steklenic Din 205.— 25 steklenic Din 320.—

V ceni je že zaračunjena poštnina, zabojček
in zavojnina.



ZLATOROG terpentinovo milo

je nepreksljiva sestava najfinejšega mila in terpentina ter drugih snovi, ki posebno pospešujejo pranje.

Zlatorog terpentinovo milo je zajamčeno neškodljivo in pri uporabi zelo izdatno, vsled tega najcenejše!

TRI

za namakanje perila, najboljši samodelujoči pralni prašek, ima lastnost, da razkroji vsako nesnago.

ZLATOROG terpentinovo milo in TRI uporablja vsaka varčna gospodinja, ker varujeta drago perilo in pomagata štediti

čas, denar in delo!